

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

<ץינזאקמ> יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

תומש רפס

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444

ידי ויהי רשי ז"ל פי שכל בנות העיר ילאו על החונות
 הגנות להסתכל ביופיו וכל אחת השליכה אבני שוהם
 לו למתנה ועפ"כ הוא לא היה מסתכל בהם ולא
 נפשו ואל הנלילים לא נשא עיניו ע"ש הנה בנות אלה
 היטה רוח זמה בקרבם ומחשבות רעות כמעשה חרץ
 וקבלנו מהלדיק הגאון רח"ק ז"ל בפי הפסוק טוב
 כח הטומאה כ"כ עד שבאפס מה מתמעט טוב ולדקתו
 טוב מעט ללדיק וכו' א"כ מתחמא מטומאת הבנות בודאי
 הרגש וביבול במחשבתו הקדושה אמנם הרשעים
 יפילו כיון שבא להם חיזה מחשבה רעה ועלת יאה"ר ים
 התפשטות באיבריה וגידיהם זרויים לעשותם משח"כ
 לא ינוח עליו שבת הרשע כי הלדיק מושל ברוחו וכובש
 כשתחלבלבל קלת מיד הוא מתחנא ומתחרט ושב אל

ה' ומתהפך במחשבתו לטובה וזה יוסף הלדיק בעברו במלרים
 ולא כל בנות אנשי העיר לקראתו במחשבת מחשבת און
 ומררוהו ורבו דהיינו שהמרוחת רוחו ע"י מחשבות הרעים
 וישטמהו בעלי חלים כי נקרא המשפיע בלשון יורה כחן בנמ'
 והבנות נקראים בעלי חלים כי הם הבעלי ונושאי החליי הכ"ל
 הם המחשבות ואמר הכתוב שבחו ומשב בחינת קשתו כי
 איתן מורה על המחשבה כידוע מאותיות איתן מהמדקדק'
 שמורה על העתיד לבא כמו איתן יתן ת'תן כ'תן והוא המחשבה
 שפוקד על דבר שלא בא לעולם רק שיהיה אח"כ וזה ומשב
 בחינת קשתו שהי' וכלל רק במחשבתו ולא היה לה טוס התפשטות
 ח"ו אפי' בליור דק באפס מה עד שהעלה המחשבה ונתהפכה
 בקרבו לשוב אל ה' ויפחו זרועי ידיו שהי' מעלה אותם לעולם
 הנקרא פ"ו

נשלם ספר בראשית בעזר ברא כלבימי שית

ספר שמות

ביום השני והנה שני אנשים עברים נליס ויאמר
 לרשע למת חכה רעך ופרש"י רשע שכמותך .
 הענין דהנה איתא בנמ' כל היכא דכתיב נליס לנביס
 אלא דתן ואבירס וינפיק מהא דכתיב בפי קרח ודתן
 ילאו לנביס והנה האר"י ז"ל כתב כי דתן ואבירס
 בקליפה דוגמות משה ואהרן בקדושה ע"ש ואפשר שזה
 נביס בפי זו לנביס לקראת פי לעומתם ממש וזה ידוע
 ואהרן בקדוש שקולים היו כדכתיב הוא משה ואהרן
 ומשה וממילא דתן ואבירס היו שקולים ברשעתם
 וזה כוונת רש"י שפי' רעך רשע שכמותך שמשא
 ע"ה הבין כ"ז ברוה"ק ואמר לו למת חכה רעך וכוונתו
 לעושה אותו כזה השם חכ"ה כידוע משער היחודים
 רק בעיניך תבי"ט ע"ש ואלו הרשעים דתן ואבירס הבינו
 לו הלהגני אתה אומר פי' אני מבין שאמירתך
 בלשוך שאמרת שם חכ"ה ורלה להגביר א"ע
 רבינו ע"ה בשם היואל מש"ת מ"י שמ"ך לא"ש
 בהאר"י ז"ל כידוע לעומדים בסוד שם מ"ב שאין
 חלה ללועים : (הועתק מכת"י שה"מח ז"ל בעלמו)
 ה' רועה כי הוא הבל שהי' רועה ראשון .
 ועוד ה' כמ"ד שאמר והי' העולם כי זה השם
 הוא ברצון עליון הנתגלה באנכי ה' אלהיך ולכן
 כי בהתחברות א' דאנכי בהיה הוא שם
 התר"ך עמודי אור שמהם תר"ך אוחיות
 חתך האות כי יש לאדם אות כל חד
 יוכל לעמוד בפי' הבורא ומשה שכל ימיו
 פנים פנים בפנים נק' זה משה האיש לך האות
 חת אלהים תעבדון על השר הזה כי כולם ידעו פכ"פ:

במדרש כאן יודיע דרכיו לפעם כשאמר סודיעני את
 דרכיך כי כל אדם יש בו שורש א' הנס
 שכלול מכל התרי"ג מ"מ א' בו שורש ומשה כל ימיו דאג על
 כנסת ישראל ובני' וביקש שודעת דרכים שיאך לרעות הבורא
 על עמו וכן כאן שהי' הולך אחר המדבר בעינו עד הר האלהים
 חורבה שהם בחורבן ואמר לבני' עלילותיו מדה ב"ד מעשות
 שנאמר ושם לה עלילות דברים כי האדם (בסיני לא)
 [בשנאה] נותן לה עלילות דברים שמתוכה יבוא לריב ולשנאה
 והקב"ה אמר וחנותי אשר אחון פירוש כשהקב"ה רוצה ליתן
 לא' מתנת חנם מזכהו שהוא יעשה מתנת חנם כדי שאח"כ
 ימדוד לו מדה במדה למנותו לכן לעולם האדם יבקש מהשם
 שיתן לו מדה חנינה ונ"ה שמתוכו יבא לו מהש"י החנינה :
ד"א יודיע דרכיו למשה שגילה לו הקן סמוך על פסוק שבא
 עד הר אלהים חורבה כתב בתמונה שכאן מרומז
 הקן ועיקר רמזתו כי הוא עולם החורבן והקץ הוא כשיעלה
 ממנו כל הנילוץ ו"ש ותלוי בתשובה להעלותם ואמר במדרש
 ה' שמות היה לו הר אלהים נמשך החסד ביחוד האלהים הרועה
 אותי שיגמ' לדייק והר בשן המושך מנש"ב והר הגבנוגי הוא
 המתולע והר חורב שמתנו לקחו כח הנילחון למשול בחרב לרון
 דיני נפשות ובו"א" מתחיק החרב ונעשה חורב העולם רי"ו לע"ב
 שמות חסדים וכשיואל הוא"ו אז על אדם וגומר ור סיני בסוד
 כי הודאה מכלל דפליגי היינו שי"ה"ר בישראל יותר ובת"ס
 ביותר ואפ"ס מודים והשם כידוע בכל דברינו לכן משם יורד
 סיני כו' שאין להם יאה"ר כזה ואפ"ה אין עובדים לה' :
ושמעו לקולך ואמר משה וסן לא יאמינו לי כי ילאו
 בזכות האמונה והנה כל זכות הוא בנש ביש
 בו בחירה ורצון : וא"כ היה קשה למשה שאם הקב"ה אומר
 ושמעו **ד"א**

ושמנו בדרך חיוב א"כ אין כאן בחירה ואמונה וזכות אלא
 שזמן שהוא אחת המלוכה היא שיהא אפשר להיות שלא יאמינו
 ובחמת אינו כן כמ"ש על מ"ש נח מקטני אמונה היה וקשה
 הלא בחמת ירדו בתחלה נשמים שאם יחזרו בתשובה יהיו נשתי
 ברכה אלא שזה היה בהנהגה חילונית וקטנות ויש הנהגה פנימית
 שבה הקב"ה לופה ומביט עד סוף כל הדורות ואין מכריח
 לשו' דבר ועליו נא' כי לא מחשבותי מחשבותי' ואלו הישראל
 שהם בגדלות אמונה משיגים עד סוף כל הדורות אלא שזה
 מקטני אמונה היה בחמת כמ"ש ויהי הנשם שהוא בהנהג' נשתי'
 ובחמת שהס' אמר ושמנו לקולך היה בהנהגה גדלות שמביט
 לסוף הדורות באין מכריח אלא שכל הנסיונות הבאים לעולם
 הוא בקטנות אמונה לערך המנוסה וכשמשה הקשה והן לא
 יאמינו אז המשיך הקטנות אמונה ואמר לו הקב"ה מזה בידך
 באיזה הנהגה זה ואמר מטה הוא בעולם להטות לימין ושאל
 ומשם בא הנהג' למע"ט להנסיג בעץ הדעת טויר ואמר השליכהו
 ארלה ויהי לנחש שהמשיך הקטנות כמ"ש האר"י ז"ל ואמר אחוז
 בזנבו ומסתמא מתחלה נעשה מראש המטה ראש נחש ומסופו
 זנב כי שליט אדם באדם אבר באבר נמלא כשאזו בזנבו ונהפך
 למטה היה ראוי להיות בידו תחתונית המטה והכתוב אמר ויהי
 למטה בכפו כמו שראוי להיות מטה בכפו כי נהפך הוא והיה
 זה הוראה כי יש אור ישר ואור חוזר ובאור חוזר מתחיל לעילא
 נמלא היות סוף הפעולה בכח המורה שבראון העליות כבר
 יודע בפנימיו סוף הפעולה :

בענין

הקש כי הקב"ה הוא רגון כל הרלוני והתנשא ואמר
 פרעה לי יאורי שסבר שיש להם הרגון כמ"ש בענין
 ועשו בהם כרונס שמרמים בעיניהם שהרגון הוא שלהם וזה
 נק' קש"י ות' איש רעשו והם הקשין לשון זקני נגד הסבין עלאין
 והם רגון לטמא את בני' שגם הם יאמינו בזה ולא ישעו
 בדברי שקר : והקב"ה בחמת כל אלו הם בידו ומשם תורידם :

לא

איש דברים כי הקול הוא איש לריבור כי הקול הוא
 מעלמות אדם והדיבור נלבש בדברים אחרים עד שבתורה
 כחיב יענוו בקול בקולו של משה ונעשה בעל דברים ואלה
 הדברים אשר דיבר משה :

המטה

הזה וגו' במדרש אס לא תעשה שליחותי המטה
 הזה יעשה שליחותי שכבר כתבנו שזה המטה הוא
 מטע להטות כל דבר וזה שם מטה ובגיתי י"ד שמאין לרין
 בני' ד' שמות לאותיות גבורה ולעשות חסד לכחיב זכותן של
 בני' : [עד כאן]

פרשת וארא

וארא

אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה'
 וגו' והנה הרב אכן עזרא החמי' על שם שדי
 שאמרו חז"ל עשם לשם הזה שאמר לעולמו די : ותמי' וכי
 בשביל פעם אחת מה דהוה הוה : יקרא שם הבורא ית' לעולם
 הוא

ועד בשם שדי ולפי דרכינו הענין מבוחר כידוע פי' הפס
 לעולם ה' דברך נבש בשמים שבכל רגע ורגע שופע הקב"ה
 דבר החיות ומאוחו ורריך תמיד להיות כח מנביל להבנילו
 יתפשט וזה בשם שדי כמו שאמר אז לעולמו די כן בכל
 מתהוה ע"י שם זה הנביל והעמדה לכל דבר : ומן הידוע
 כבר כתבנו באורך כי יש סדר המסודר מששת ימי בראשית
 ואופן בתוך אופן להשמות כאשר ירלה הבורא ב"ה לפי מעש
 בני' וכמ"ש בהנהגה לספר באר הגולה ע"ש : וזה השינוי
 משם הוי' עלתו שהוא הוה ומאוחו כל דבר ומשנהו כרונס
 ולמשל כאשר ה' הסדר שהמלרים ישלטו על ישראל ח'
 הקב"ה חשב את הקץ לעשות ה' לריך לשמש בשם עלם
 הוי' לשנות ולעשות כפי רצונו וזה לא נתגלה להאבות
 למשה רבינו ע"ה כשהורך לגאלם וזהו שמי ה' לא נודעת
 להם .

וגם

הקיימותי את כו' לתת להם את ארץ מגוריהם
 גרו בה פי' שהנטיח להם שהם יזכו להמליכו ולתת
 מלכותו וזו ארץ החיים כידוע : וזה ארץ מגוריהם אשר
 בה נ' ר"ו נוטריקון ג' ראשונות הם ח' ב' ד' כי עיקר המהש
 ה' על מלכות ישראל וכן בסוף : והבאתי אתכם אל הארץ אשר
 נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם וגומר : כי זה עיקר ידוע
 מהאבות להמליך הבורא ב"ה וגם אני שמעתי את נאקת בני
 אשר מצרים מעבדים אותם בפולחנא ונכראה ומסירים מהם עבודת
 היתה שמעבדים אותם בפולחנא ונכראה ומסירים מהם עבודת
 היוצר ב"ה לכן אמור להם אני ה' פי' לבשר להם כי אמלך עליהם
 כי אני רומז על מדת מלכות כידוע כאשר המלך מחפץ
 אני הוא וליה שולטנא אחרא והבן :

פרשת בא

החודש

הזה לכם במדרש אמר שלמה בי מלכ
 ימליכו א"ר לוי משל לרוכס שזרקו לו הלגיונות
 פורפירא כו' ע"ש מה עושה פינה לופס כו' ע"ש כך לכ
 דורות תלך הקב"ה במלרים פנה לופס שנאמר ובני ישראל
 יולאים ביד רמה סרף את השטר שנאמר ומושב בני ישראל
 אשר ישבו בארץ מלרים : ומוליא את הלגיונין והוא נקרא רח
 למלכותו : החודש הזה לכם לקיים מה שנאמר בי מלכים ימלו
 ע"ל ולכאורה בלתי מובן מה שייכות יולאים ביד רמה לשם
 פונה לופס אמנם עפ"י דרכינו יבואר : ונקדים למרש הבת
 בי מלכים ימלוכו כי הקב"ה ברא כל העולמות כרי לגלות
 מלכותו ולזה ברא את האדם ויפח באפיו נשמת חיים כדונג
 שלמעלה ונתן לו עינים לראות ואזניים לשמוע ואף להריח ו
 לדבר אשר ארבע חושים הללו הם כנגד ארבע אותיות
 כמו שסידר האר"י ז"ל . וביאור הדבר כי העין נגד ה'
 חוש הראות הוא משמש תמיד כל זמן שהעין פתוח הוא ר'
 חיזה דבר מה שהוא לפניו יהי' מה שיהי' לכן חוש הראת
 הוא

איתא

קריש קר
 הקב"ה
 וכו'

כמו שידר היא החכמה ואילנות קדשו שהוא חמירי .
 הנס שהוא משמש חמירי מ"מ הוא פחות
 לו דבר לשמוע או דיבור בני אדם
 חזק קול אינו משמש בו . ולכן הוא נגד אוח' ה' בינה
 ופחותה ממנה . ואף להריח הוא פחות מהס
 שיש לו חזה דבר להריח לריח האדם להתשך הריח
 האויר להמוחין והוא ענין מעשי ע"כ הוא נחשב
 חזק אוח' ה' . ואח"כ הפה לדבר שהקול והדיבור
 ה' מלאות הפה הם נשמים קלת ופחותים
 ומחשב כנגד ה' אחרונה . ונחזור לענינו כי מהידוע
 הבריאה ילאו ז"ן מלכין דמיתו ומלך ה' הדר המתקנס
 עד שהמלך הדר בחי' מה החדש שמשכלל
 ואנחנו מה לפני בורא כל זה הוא התקון
 כי המלכין דמיתו והקליפות הם דבר נפרד
 כי הם ילאו ברצונו הפשוט הכלתי
 לפי שהבירה והתקון ע"י התורה והמצוות כי
 זרע אברהם יחק יעקב בדרך בחירה
 ע"ש שלמה המלך ע"ה כי מלכים ימלוכו דהיינו
 וכל עיבדי רצונו גם הם ברצונו כי לא
 והוא דבר נפלא להבין ומלילה להפירד
 בעל הרצון בעל הרצון בורא כל : כי בזה העשות
 וכל אותם הדורות של כ"ו דורות שהי'
 היו כיוונין בחסדו של המקום
 שהיו בנייהם אדם שם חנוך
 יעקב והשבעים ואו' ה' הבורא ב"ה
 כ"ס שהיו אומרי' הרשעים שתי רשויות
 אלו מתנשא אני אמלך עד שזרקו לו הפירפירא הוא
 על לבדו מלך על כל העולם כי יש עוד
 הוא שם הוי' ד"ס ע"ה הוא אדני'
 על כל הארץ ואז פנה לופש שהי' מסיר
 מעליה' שנאמר ובי ישראל
 הוא מורה על גילוי הבורא
 שניטעריא י"ד והוא סוד רמז יך
 ק"ש לשוברים יחוד ד' ושרף את
 שטר עליהם להיות בשעבוד ת' שנה והקב"ה
 מלידת יחק ולא היו אלא רד"ו
 ביציאת מצרים ובחודש ניסן שהוא
 חסד הבורא ב"ה
 כמו המצריים וכדומה חס' נ'
 מלכים ימלוכו :

א"ת

במדרש למע נקראו ישראל בני בכורי לפי שכתוב
 בתורה כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו
 וירשים שני עולמות העוה"ז והעו"הב ולכן
 הלבנה לישראל שהיו הם מניס בה כו'
 כן ישראל נחלין האור שנאמ'

אור זרוע ללדיק כו' ואומר קומי אורי כי בא אורך ולכן
 נאמר הח' דש הזה לכם וגו' . כבר כתבתי באורך בהגהו'
 לספר נבורות ה' עיני הכפירה של המצריים והבחי' אחריהם
 ונלכדים ברשת הטעות באמרת לפי ערך האלוה הגדול אור א"ה
 דלית מחשבה תפיסה ביה כלל ואין לומר בעצמותו ענין רצון
 ושם מדה מסמדות וא"כ אין נכון לומר שהי' מחשבה לפי
 עבודת בני אדם ורואה בתורה ובמצוות כדי שניע לו חזה תענוג
 ונח"ד מהשומעים בקולו שא"כ הוא גרעון בערך אין סוף ועי"ז
 הם כופרים בהשגחתי בעולם השפל כי לפי דעתם אינה המדה
 לפי כבודו ובערכו . וגורעין ומוסיפין וקרו ליה אלהא דאלהיא
 ולפי דעתם ההשפעה נחלת מכוכבי' ומולות הנבואים כי יש
 להם חזה שייכות ויחוס עם עוה"ז ונק' בזה"ק דפלאו לחמה
 ובישא דהיינו עיקר עבודתם לכה בגבול האיל ובעל הכוחות
 מבלי גבול ותה שדי כי נעברו . אבל ישראל מונין ללבנה היא
 המלי' להמליך את הבורא ב"ה ולעבוד לא"ה היוצר כל ומתוהם
 ומחיה את הכל ועובדים לו ועי"פי תורת אמת אשר נתן לנו
 דרכיה דרכי נועם כי אע"פ שהבורא כל לא יערכנו מדה ורצון
 והשגחה שהם בגבול מ"ו בוודאי אמת שברצונו הפשוט
 שברא עולמו נחית מדרגותיו וקרא לנרמ' גדול בגדולה ונבור
 בגבורה כמ"ש בר"מ פ' בא ע"ש כי לדברי הטועים וטעותם
 שהם מנביאים כבוד א"ה בזה שאינו משגיח בעולם השפל .
 אדרבה הם גורעין ומחשיבין כח של מעלה ממ"ל לפי כבוד הבורא
 ביה שהוא א"ה אף השמים ושמי השמים ושרפים ואופייס
 וחיות הם כאין ואפס נחשבו לו . כיון שהם עכ"פ כח גבולי ואין
 לחק לפי ערך א"ה בין כל חלל העולם הבורא ובין גרעין אחד
 כי ההבדל ביניה' שייך לומר זה גדול זה קטן סימנו בערך מדה וגבול
 אבל בערך א"ה חס' ח"ו יעלה על דעתו שאין לפי כבודו להשגיח
 על גרעין אחד כיוצא בו נאמר שאין לפי כבודו להשגיח במלאך
 מטי"ט ומיכאל וכל המרכבה הנס שהם גדולים מאוד וכללי'
 ונפלאים . עכ"פ בערך א"ה הם כאין ואפס כידוע לכל מי שיש
 לו עיני שכל' וא"כ ע"כ כיון שהעולם נברא ברצונו הפשוט
 ולריכין חנו לומר שכביכול המציא לו חזה רצון הכלתי מושג
 אלנו ולא עמד שום נברא בסוד הזה כמ"ש סר"מ בפ' בא
 כי ערס הבריאה והתחלתו א"ה להשיג ולדעת . וזה שאלת מה
 לפנים אשר אין לנו רשות לדבר בו ח"ש האר"י ז"ל בסוד אשר
 ולא אחד עשר כי הכתר אינו במנין הספירות כי חילוקית הכתר
 אינו מושג כנ"ל והבן אבל לבתר דברא עלמא ואתלבש ונחית
 בדיוקנא דאדם ואחקרי בהסוד דיוקנא הוי"ה כמ"ש ר"נ ע"ש
 והיינו לקבל העבודה מבחי' אדם העובדו בתורתו ובמצותיו
 וזהו ראשית המחשבה ונקרא בני בכורי ישראל . וכשישראל
 היו שנואין בין העבדה הזאת מטעם הכ"ל ונקראו
 בכור בן השנואה . כי אינם רואים שתהיה העבודה לא"ה הנקרא
 זה אלי ואניוהו בדיוקן אדם ח"ש עברי פרעה אל פרעה עד
 תתי יהיה זה לנו למוקס' פי' ה' הנקרא זה כי בתחלה כפרו
 בו כלל וכלל ואח"כ בראותם הנס' ונפלאו' שנעשה ע"י משה
 ואהרן רצו לנרש את ישראל ולא אבו לתת אל לבס דרך אמת
 לעבוד

לעבוד להבורא ה' יקרא זה כדרך הרשעים אע"פ שרוצים האמת
 רוצים לנרשם ובורח' ממנו והשונאים והגורפים לעתיד יירשו
 האור שנאמר קומי אורי וגו' וכבוד ה' עליך זרח במד' עבודת'
 ודרכס דהיינו אע"פ שעובדים לה' יודעים ומטינים כי הכל
 כח הבורא ב"ה וכל הבהירות שיש לנו הוא זה וכבוד ה'
 עליך זרח הוי אומר החדש הזה לכם שיהיו מונין ללבנה היא
 המלכות להמליך הבורא הנקרא זה ומתחדש כביכול ע"י מעשיכם
 הטובים לכל ההשפעות טובות וכמ"ש במדרש משל למלך שהיה
 לו בן ואמר עד עכשיו אני שמרתי הסכסך והסכסך ומרגליות
 עתה שעמד' על פרקך הרי הכל מסור לך וכו' כי לפי קידוש
 החדש שלמטה ההנהגה מסודר' למעלה וכענין שדרשו חז"ל
 על פסוק אקרא וגו' לאל בומר עלי ומתנהג בדיוקן אדם
 ואימתותא דלמח' ורזון יראיו יעשה להשפיע כל טוב לעמו ישראל
 שלם

ויהיה

כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם
 ואמרתם זמ"ה לה' ויקד העם וישתחוו פרש"י על
 בשורת הבנים שיהיו להם ולכאורה לשון השאלה הוא שאלת
 בן רשע שאמרו לכם ולא לו וא"כ מה שמתו בבשורת בן הרשע
 טוב לו שלא נברא אמנם כבר כתבתי באורך בהגהות לספר
 נבורות ה' כי הכתוב נאמר על החכם והרשע והשבויה ג"כ
 לשיטת ע"ש והבן כי רשע אומיות שער שהוא כמו שער ופתח
 שבו יראה ויוכר מעלת החכם כי תרון האור מן החושך ויש לנו
 עוד לבאר עפ"י הקדמת נח ושלשת בניו שחם ויפת וכאשר
 אירע המעשה לנח ויתגל בחוק אהלו י"ש אומרים סרסו וי"א רבעו
 ע"ש ואגלה לך קללת מהות הענין שעיקר הפגם היה ע"י חם
 הרשע שע"י רשעת הבן מתבלבלת מחשבת האב הגם שהוא
 לדיק כי מוח הבן עמוס האב כנודע ויע"ז מעשה תעמועים
 ומחשבי און של חם נולד באפק מה איזה מחשבה מתבלבלת בנח
 בחקירות אלהות הרמות והגשנות כידוע מתפדים הק' וזה
 נקרא סרסו שהיה נקסרו ומשברו ומחשבותיו הקדושים וי"א
 רבעו אומיות רבו"ע שהוא סוד אחוריים שע"ז נפל נח הדיק
 באיזה מחשבה מחשבת אחוריים ה' ישמרו והסתקון היה ע"י שם
 ויפת שהם פרשו את השמלה בחקירות קדושו להבין שהכל
 הוא כח הבורא ואין בו שינוי וגבול והכל ברצונו והבן ומוכל
 לומר גם כאן שמשם רבינו הזכיר אותם כזאת פן יהיה להם בן
 רשע ויתבלבלו ע"י במחשבת וחקירות מה העבודה הזאת
 ח"פ וסי' כי יאמרו אליכם בניכם אליכם דייקא שיפורר איזה
 קושיא כזאת ח"ו בקרבכם ובלבבכם ואמרתם זבח פסח הוא לה'
 כי פסח ודלג בבריחת עולמו מבלי גבול אל כח בגבול ורואה
 בעבודתו ואעפ"כ הכל חד וככלל ברצונו הפשוט וזה ויקד העם
 וישתחוו על בשורת הבנים שמכיון שהצטייח להם ג"כ על המחשבו'
 טובות אלו שיפוררו בקרבם לרחות הרע מתחתא מוכח
 שיהיה להם ג"כ בן חכם שיפורר על ידו מוח האב בקדושה לכן
 שתחו וישתחוו :

והגדת

לבנך לאמר בעבור זה עשה ה' לי פרש"י
 לשאינו יודע לשחול ורמז ג"כ תשובה לרשע לי ולא

לו וכן אמר בהגדה אלו היה שם לא היה נגאל ולכאורה קש'
 ממ"ז בתשובה לרשע היה לו לומר לשון כוכב לי ולא לך וכו'
 ענין התכללות תשובתו באמירתו לשאינו יודע לשחול אמר
 בודאי האמת כי מוכיח לרשע מומו וכתיב אל תוכח לך את
 התורה זאת להגיד לזה ולהוכיח את הרשע בדרך נסתר אל
 היה שם לא היה נגאל וכבר אמרתי בדרך הלכה על הנוסחא
 אתה הקסה את שניו מאי ענין נקיון שייס לשאלה זאת
 ואפשר כי יש רשעים מוסתרים אשר הם מודים במקלח כי יש
 לעבוד הבורא בחורה ובתפלה ובשאר מצות אבל אינם
 מאמינים כי יש עבודה אפי' באכילה ושתייה וכל דבר
 להרים הנילוות ולדבק בו ית' וזה השאלה מה העבודה
 הזאת לכם כי לכם לכל לרבייה פ"י שאתה אומרים כי יש
 בזה אתם עובדים את הש"י והרשע מלעיג ע"י ולכן אמר
 אתה הקסה את שניו כלומר כיון שאיך מאמין כי האכילה
 ושתייה נבראו ג"כ לכבוד הש"י ולעבדו למה תשחית בנות
 את הלאם כי האדם כשאוכל כמו הבהמה הוא מוריד את
 הנילוזין ח"ו להשפילם יותר ולכן יותר טוב לו נקיון שייס כי
 כל מה שברא הקב"ה לא ברא אלא לכבודו והלדיקים הם
 מנשאים כל תאוות וכל דבר נשמ"י השמימה לעשות נתיב
 ויחודים נפלאים ה' יאיר עיניו אמן :
 (פרשת בשלח ע"י לקמן קודם פרשת שמיי)

פרשת יתרו

בחודש

השלישי ללאת בני ישראל מארץ מצרים
 בחודש השלישי היא סיון שבו נתנה תורה וזו
 מול תאומים והוא ברזא דיעקב אבינו שלישי לאבות כמבואר
 בזה"ק והוא סוד הת"ת אשר שם סוד הציבור כנסת ישראל
 עם דודא ולזה מורה מול תאומים כי הם יחד ידובקו כחאומים
 לביה וזה נתגלה בחודש השלישי כמ"ש בזה"ק אימתי נתיב
 האי עלא בשלימותא כד קאים ישראל על טורא דסיני וזה
 שכתוב ויחן שם ישראל נגד ההר ופירש"י כאיש אחד בלב אחד
 כמו שראוי להיות בזמן היחוד ומשה עלה אל האלהים ויקרא
 אליו ה' הכתוב ערמזו לנו דרך העבודה שתחלתה להחיל
 ביראה לפני הש"י וזה שעלה אל האלהים ואח"כ נתגלה עליו
 ה' בח"י אהבה וחסד כה אמר לבית יעקב ותגיד לבני
 ישראל חז"ל דרשו דברים שקשים כנידון וגם דברים שמתענין
 את הלב כאגדה ובוודאי זה זה דברי אלהים חיים כי נתגלה
 עליהם חיבת הקודש ביחוד הגדול המושך את לבם כאהבה
 וקשים כנידון כידוע ל"ח ואשא אתכם על כנפי נשרי פ"י
 הרב הגאון מו"ח לוי יצחק ז"ל כי שם הנשר נקר' על מעשה
 כי נושר נולותיו וחרר ומתחד' בנולות חדשים לזמן ידוע וזה
 תחדש כנשר נעורכי וכמו שפרש"י בתהלים קפיטל ק"ג ע"י
 וכמו זה הענין הקב"ה נתן לעמו ישראל לפי ראות עיני
 שיקראו מהלכ"י ואינם יכולים להיות במדרגה אחת אפי'
 בגדלות המוחין ובה להם איזה קטנות והם שבים ומתחדש

והיו נכונים לשלש ימים דהוא לישראל דמישתמע למרי אפי
 כלומר נראה אך יראה הבורא ב"ה ואח"כ באמת הסכים הקב"ה
 על ידו : וביאור הענין להבין שהוסיף יום אחד מדעמו : כבר
 אמרתי דאיתא במס' שבת פרק ר"ע דכ"ע בשבת ניתוס תורה
 דכתיב זכור את יום השבת לקדשו ולהלן כתיב ויאמר משה
 אל העם זכור את היום הזה אשר יאחז ממלכתי מה להלן
 בענינו של יום אף כאן בענינו של יום ע"ש ונוכל לומר כיון
 שע"פ דעת משה שהוסיף יום אחד בהסכמת הקב"ה ונתן לנו
 את התורה בשבת רמז לנו במלת זכור את יום השבת לג"ש
 זכור זכור להורות לנו על ענינו של יום משא"כ לפי דעת כביכול
 בתחילה לתת לנו התורה מקודם בחמישי לחודש שהוא יום ו'
 ערב שבת לא היה לר"ך לומר זכור רק שמו את יום השבת
 כמ"ש בדבריות האחרונות כי אין כאן גזרה שום היל וידוע
 מזוה"ק כי בחי' זכור גבוה מבחי' שמור כמ"ש בר"מ זכור לדכורא
 שמור למוקבא ע"ש ולא ספך משה והוסיף יום אחד מדעתו
 כדי לקבל התורה בששי לחודש בשבת כדי שיקבל התורה מבחי'
 זכור שיצטרך לכתוב לג"ש (ואפשר כי אם היינו מקבלים התורה
 מבחי' שמור לא היו הלווחות נשברים כי הוא בחי' קטנה אבל
 מבחי' זכור שהוא גבוה שלטה בהם ע"ר ונשברו) ובאופן אחר
 נראה לבאר כי משה רבינו ע"ה היה רוצה שיקבל התורה
 ביום שבת קודש כי יום קדוש הוא ומרומם ושם וכוונתו ה'
 כיון שיקבלו ישראל את התורה בקדושה הנפלאה זאת ישמרו
 ויקיימו אותה לעולם ועולמי עולמים : וזה שדרש היום ומחר
 מה מחר לילו עמו כי אלקי השביעי נקרא מחר כמ"ש היום
 לעשות ומחר לקבל שכרם דהיינו לעתיד ואז יהיה החיבור
 ודבוק כנ"י עם דודם תמיד אפי' בבחי' לילה שהוא כעת זמן
 ירדת המוחין אבל מחר יהי' לילו עמו ולא יפסיק סיחור ורעה
 לעשות גם היום לילו עמו ולכן המשך הענין על שבת קודש
 שהיום נורא לזה אבל האמת לא עמד על האמת דעת הבורא
 ב"ה כי לא יראי האדם וחי ולא מאשבותי מאשבותיכם כי
 הקב"ה רצה לתת התורה ביום ו' מימי החול כדי שתתקדש
 החול נ"כ ואז לא יהיה ירדה בשום אופן : וראי' לדבר עליו
 כי לפי דעת משה שהוסיף יום אחד ממילא כלו התי' יום בששה
 עשר בתמוז ואז עשו מה שעשו רח"ל כי אחר חצי החודש
 הוא תנצורת ס"א רח"ל אבל לפי דעת הש"י ה' כלה חשבון
 הרבעים יום בטו' לחודש דקיימא סיהרא בשלימותא ואין נח
 לחיובים ואפשר שלא באו לירי מעשה הדיוע : ומאמת שא"א
 לאדם להשיג רצון הבורא ב"ה עד תכליתו ומחסרו מעט
 מאלהים ודרשו רז"ל על משה רבינו ע"ה ממילא שלא הבין
 תכלית רצון הבורא ברוך הוא ורעה כנ"ל גם כן לתוספת
 קדושה לקבל התורה ביום הקדוש מכל הזמנים ומבורך מכל
 הימים והבן :

איתא

במד"ר שנתגלה הקב"ה במחן תורה בכ"ב אלף
 רבוא מלאכי שרת שנא' רכב אלהים רבותים אלפי
 שנא' וגו' הנה רמז שירד שפע קדוש מטלח עילאה י"ג מילין
 דרמתי

אחרת קט
 לא כן ו
 אול - ח
 כח לך
 נסתר ה
 גוססה ו
 אלה ז
 קלפת כ
 אכל ח
 דבר ג
 העברה
 יום כי
 ולכן ח
 כי הא
 חית ב
 מוריד ח
 שנים
 דיקים
 שעות נ
 (י)
 לרים
 זורה
 תמבו
 שר
 קו כא
 מתי נ
 דסיו
 בלב
 הים ו
 ה לה
 גלה
 עני
 חניד
 לבי
 שמו
 כי נת
 ס כא
 גרי פ
 ל מע
 דוע ח
 ק"ג
 ות ע
 חת א
 ומח
 יד

דרחמי אל בחי' יש' אשר בך אחפאר כי הוא ט' מדות ועס
ס"ה כ"ב וזה שאן שדרשו אל תקרי שאן אלא שאין שנתגלה
בחי' א"ן והבן :

פרשת משפטים

וכי יזיד איש על רעהו להרנו בערמה וגו' תכאן נוכל
למלא הרמו מ"ש בסידור האר"י ז"ל. כי הרמ"ק קבל
מפי אליהו ז"ל לנטל מחשבה זרה לומר פסוק אש תמיד
חוקק על המזבח ע"ש ואפשר לפ"ז לפרש הפסוק זה וכי יזיד
איש היתה"ר על רעהו הוא היל"ט שהס יחדיו בלבו של אדם
להרנו בערמה במחשבת ערמונית וכחבת אז מעס מזבחי תקחנו
למות דהיינו הסנולה לומר הפסוק אש תמיד חוקק על המזבח
כנ"ל ויעבור רוח העומאי מן הארץ :

וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור וגו' בעל הבור
ישלם וגו' ופירש"י להביא כורה אחר כורה ע"ש ולפי
פירש"י מיושב התקרא על תכונו כי בור הראשון נכתב מלא
בוא"ו והשני חסר והשלישי מלא ע"ש בחומ' מדוייק. אבל
לפי פירש"י יוחא דכי יפתח פיירי שהיה הבור של עשרה טפחים
לזה נכתב מלא מלא היה חסר אלא הפתיחה או כי יכרה
איש בר חסר שהיה חסר מעשרה טפחים ומלאהו והוא כורה
אחר כורה שהאחרון חייב. ולזה כתיב בעל הבור ישלם בור
מלא דהיינו מי שהיה ממלאהו ישלם :

מכשפה לא תחיה. כל שוכב עם בהמה וגו'. זוכה
לאלהים יחרם וגו' וגר לא תונה וגו'. י"ל

סמיכות הפסוקים הנס שהס ענינים רחוקים שרשם דבר אחד
הוא. כי שמעתי בשם גדול אחד שאמר שזוה הקב"ה על המכשפה
ולא על המכשף כי רוב מיני כשפים כמלאים יותר באשה שיש
בה אזה אחיזה לקליפה כגון בימי טומאתה אבל בזכר אין
להס כ"כ אחיזה כי אס במי שמטמא עלמו ח"ו במשכב בהמה
יוכל להיות מכשף ואז ממילא חייב פיתה מחמת שוכב עם בהמה
ואין לריך להמיתו מחמת כישוף. ולזה נסמכו הפסוקים מכשפה
וגו' פ"י ומה שלא הזהרתי על המכשף כי כל שוכב עם בהמה
מות יומת והוא חייב תחה בלא זה עכ"ל. והנה כל ענין
הכשפים הוא מערובי המדות כפ"ש בנמרא למה נקרא כשפים
שמכשין פמליא של מעלה דהיינו שמערבין הכוחות פנימים
בחילונים כידוע עד שדוע להס עניני עשבים ודוגמתס. ולכן
אחרי ענין זה נכתב זוכה לאלהים יחרם שאסור לנו לעשות
כן ולזכות לכה אחר תלבד לה' ואח"כ הזהיר הכתוב פן יאמר
האדם הואיל וכן הוא א"כ יש לשנוא הגר כי הוא ג"כ מתערובת
ור ולכן לזה וגר לא תונה כלומר שהוא הינון הקדוש אשר
לא משביה לחירות ואחדבק במלכא קדישא עילאה :

ששת ימים תעשה תעשך וביום השביעי תשבות לתען
ינוח וגו' דהנה לחלקו ב"ש וב"ה בש"א אחד בשבת
לשבתא. וב"ה מדה אחרת היתה בס וכו' כי הענין ידוע כי

אי אפשר לקבל הקדושה ביום שבת קודש אס לא ע"י הסכנת
שאדם עושה כל שעת ימי החול דהיינו ביום א' לעבוד לס'
במדת אהבה וחסד. וביום ב' במדת יראס. וביום ג' בהתפארות
וכן כולם עד יום השבת שבו שלימות הקדושה וכן היו נוסגין
ב"ש למטה שהיו מבינים כל דבר אחד בשבת לשבתא דוגמת
הכנת העבודה והקדושה וב"ה מודו להס בענין זה רק שמתר
אחרת היתה בס לכבוד שמים והיו מחקנים ששה מדות לעילא
לעילא בשרשם וממילא נעשית הכנה על קדושת שבת. והנה
אחרי שאמרנו שההכנת הקדושה לעילא חלוי בהתעוררות דלתחת
בהכנה נשמיות שאנו מבינים על ש"ק כן הענין שאנו רואים
שאיש העשיר אשר יש לו כל תכין על שבת בהרבה ומצוי
עמו לאין נכון לו כיולא בזה הצדיק הגדול המכין א"ע בקדושת
כל ימות השבוע על כבוד ש"ק מצויין עמו חלוי אליו והפחותים
מתנו אשר אין לאל ידם להכין הכנה כראוי עכ"ז הס כוללים
עס קדושת הצדיק להתפלל עמו לכבוד שבת ולשמוח ולהתענג
בתענוגי חי עולם וזה נרמז בפסוק ששת ימים תעשה מעשי
דהיינו הכנה לקדושה כדי שיבוא יום השביעי תשבות ותוכל
לקבל הקדושה ותעשה הכנה גדולה לתען ינוח שורך וממור
היינו הקטנים תמך כי שור הוא לשון הבטה והסתכלות דהיינו
שאין בורק שמתסתכל אל הקדושה ובחי' חמור הוא מי שמשס
עלמו כחמור למשאו לקדושה הנס שאין לו השנה גדולה
וינפס בן אמתך היינו מי שרולה לרבק עלמו אל האמת וזה
הזוי הוא על כל אדם שיתחזק א"ע וכמו שאמרנו פ"י הגמרא
עשה שבתך חול כלומר סכן את עלמך בחול לכבוד ש"ק וזה
אל תלטרך לבריות כלומר שלא תלטרך לישועת מי שגדול ממך
שהוא יומין אותך אבל תהיה תוכן בעלמך אל קבלת הקדושה :

ייקח תשה חלי הדס וישס באגנות וגו'. ופרש"י מי חלקו
בא מלאך וחלקו. ולכאורה תמוה דמאי ענין החלקו
דייקא לחלאין ומאי נית אס יהי' אזה חלק מרובה תחביו
עד שהיה לריך התלאך לבא ולחלקו וי"ל לפי דרכינו לעיל בפי
יתרו ע"ש. ולפי שהמעשה הזאת היה בחמשה בסיון במול
תאומים אשר נדבקו בני' עם ה' כתאומי לביה ומבשרי אחיה
אלוה כמו יחוד למטה בין אהבת אוהבים שנא' עליהם כי הם
נפש אחד ודס אחד וכן היה הרמז כאן על נודל אהבה כי
חשוב בעיני הש"י חלי הדס אשר זרק על העס כמו החלי אשר
זרק על המזבח וזה בא מלאך וחלקו להורות בסוד לא הוא
גדול ממנה ולא היא גדולה ממנו והבן :

פרשת שקלים

וידבר ה' וגו' כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם
דהנה כשהאדם חוטא ח"ו אינו יכול לישא ראש
לפני הבורא ית"ש מחמת חטאו ובודאי לא דברה תורה במתן
הס הפושעים שאינם בושים ממנו ית"ש ועומדים נגדו בעין
מלא וע"ז תקנו בידוי שחטאנו לפיך בעזות מלא. אך הסוד
דברה

ביום מאותם המכונים בשם ישראל הוא ודאי מבניים ממנו
 ית' לזה אמר כי תשא את ראש בני ישראל ר"ל כשתראה לישא
 ראשם שיוכלו בניי לישא את ראשם לפניו ית' ש ולעבדו ובפרט
 ראש השנה למלכים רזה לומר למלכות הבורא ברוך הוא
 המבנה בניסן ומחדש השפע לבני ישראל וכס לריכס לישא
 את ראשם כדי שיוכלו לקבלן השפעה: לפקודיהם ר"ל לאותן
 הדברים שהיו חמרים מהם עד עכשיו: ונתנו חיים כופר
 ונשמו לקדושת שמו ולזה אשי' בנימ' ש"ב שתי משיב כל נפשו
 אל ה' אל אבושה ואל יעללו אויבי לי' דהמפ"ה היה מבקש
 תמונת ית' שלא ידקדק בנפשו אם הוא ראוי לקבל ולא ישליך
 אותו חול' ובהיות כן אל יעללו אויבי לי' וחסו ונתנו כופר
 ונשמו לה' שיתנו לכפרה ממירת נפסם לה' זה יתנו כל העובר
 על הפקודים שיתנו המדרגה ז"ה שיוכלו לעמוד לפניו לשרת
 חיים בפנים כאשר ידבר חיים אל רעהו כל העובר על הפקודי'
 ר"ל כל מי שעובר על המלות ופקודין דמרא ולא ה' יכול
 לעמוד במדרגת ז"ה ישו' ויתן מדרגת זה תחלית השקל בשקל
 הקדש' דהנה היל"ר רז"ה להדיח את האדם מעבודת ה'
 ביום זב"ש באמרו הלא אתה הדיית לפשוע אך תוכל לעבוד
 אותו' לזה אמר הכתוב תחלית השקל שידמה בעיניו שהוא
 משקל תחלה על תחלה כמאמר חכמינו לעולם יראה האדם כו'
 ונתחלה אחת מכריע את כל העולם כולו לכף זכות ובעבירה אחת
 להסיך חיו'

פרשת תרומה

ועשו לי מקדש וגו' דהנה כל הרונה לעבוד ה' ולהחיל
 בתורה או בחפלה חי אפשר
 לשום נבוא להעלות על דעתו שיש בכחו לעבוד לעילת
 העילות כי אף השמים ושמי השמים לא יכללוהו
 אף מכ"ש שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם אלא לריך האדם
 לפנות עלתו מכל מיני מחשבה זרה והרהור בשום עסק ולהיות
 מוכן ומזומן לקבל קדושת בוראו והשפעת חכמה ובינה אשר
 ה' יפיע בו וכפי אשר יורשו ה' בדרך יהיה נכון ללכת ואז
 יוכל קצת לעשות נח"ד ליוצרו בכח עליון ובהשפעת חכמתו
 הקדושה אשר היא ג"כ תבלי נבול. וזה שאמר למרע"ה ועשו
 לי מקדש פי' שתהיו אחס מקודשים לשון מזומנים להבני ב"ה
 ואז ושכנתי בתוכם פי' בתוכם תמס בשיעורין דלבה כשאתם
 תעבדו אותי רק בבחי' אשר אשפיע לכם אז יהיה מקום משכני
 בקרבכם תמש' וזה ככל אשר אני מראה אותך את חבנית
 המשכן. שכל עבודתך תהיה כדרך שאני מראה אותך שאתה
 תהיה ברצון פשוט לקבל השפעות הבורא או אהבהאזו יראה
 חיים וכן תעשו ורש"י הקשה שם על ו' של וכן שתי' יתירה
 וע"פ הרמז הג"ל יחא שמרמז שחזנו להמשך כל המדות
 הקדושות אהבה ויראה והתפארות וליח והודיה והתדבקות
 להמליך בהם את הבורא ית' וחס מכונים ששה קלות ועליהם
 רמז ו' כן תעשו שתחברם בחבנית המשכן שהיא המלכות
 להמליך הבורא ית' וזה שכתב האר"י כי מקד"ש נימ' שמות
 אה"ה בתלוי ע"ש רמז להג"ל שריך האדם להכין עלתו
 להשי"ת כפי אשר יפיע בקרבו חב"ד והמדות וזה בלשון
 אה"ה דלמא עתיד למהו כפי ההשפעה שאקבל ברלות ה' חמן:

ונודעתי

לך שם ודברתי אתך מעל הכפורת וגו'.
 דהנה בהפטורה כתיב ויעש לבית חלוי שקופים
 אטומים פרש"י רחבות מבחוץ חס שקופים מנורה השקיפה
 וקלרות מבפנים וזהו אטומים לשון אטום וסתום כי שלמה
 העיך ע"ה בנה בהע"ק שלא כדרך בחים אחריי אשר חלוותם
 רחבות מבפנים וקלרות מבחוץ לשאוב האור מבחוץ ולהאיר
 לבי

י"ה שהנה
 עבוד לה'
 הספירות
 היו נהגין
 חוץ דונת
 רק שמה
 לעילת
 גמ' והנה
 חוץ דלתת
 חוץ דרוח
 ה' ומתין
 בקדושת
 והשפעות
 הם ככללים
 ולהשפעת
 ה' משפיע
 ית' ותול
 ד' ותמור
 לוח דהיי'
 מי שמש
 גה גדול
 חתמת
 ה' הגמור
 ש"ק וחי
 גדול ממ
 הקדושה:
 מי חלק
 יין החלוק
 ה' מבניו
 לעיל בני
 שיון במל
 שרי אחת
 הם כי הם
 אהבה כ'
 חס"י אשר
 לא הוא
 כפקודים
 שאל ראש
 היה בנת
 גדו בעז
 אף החו
 דה

לביית אשר לא כן בזה מקי כי ממנו האור יולא לכל העולם כלו ועיין במדרש תנחומא והתרגם מפרש בהיפך הטומים מבחון ושקופים מצפנים כדרך כל הבתים ע"ש וכבר עמדו עליו והקשו עליו ע"ש: ונ"ל בדרך רמז דהנה הבית היה עיקר הרמז איך שיעבוד האדם את בוראו וכמ"ש הראשונים במלאכת המשכן ע"ש והנה נמלא בקרבנו שני סוגי לדיקים האחד שהוא לדיק גדול ועושי רצון בוראו יתברך אמנם שיודע בעלמו שהוא עושה רצון בוראו ית' ואין בכוחו להחזיר הכל לשורשו לדעת כי הכל הוא מאת רצון הבורא ב"ה אפי' מה שעובדו ודרך סב' הדיקים הגדולים אשר הם בעיני עלמם אפס ואין ומחזירים כל מדה וכל מחשבה לשורשה כי הוא כח הבורא ב"ה ומבלעדיו אפס ואין ומלדיק הגדול הזה אשר הוא בקרבן אפס ואין האור יולא לכל העולם וכל ההשפעות הקדושות ועליו רמזו רש"י עם המדרש שמתעשה המקדש רומז לעבודת הדיק הגדול רחבות מבחון שהאור יולא ומתפשט ממנו וטומים מצפנים שהוא בעיני עלמו הטעם ונדמה לו שהוא חושך בקרבן אבל התרגום מרמז להדיק אשר הוא במדרגה קטנה כנ"ל כי תרגום נ"מ' תרומה אחוריים סוד בחי' קטנה שסובר שכבר השיג רצון בוראו ועושה הישר והטוב ושהוא לדיק וחלונות שקופים מצפני' שדממה לו שהי' מבטיק ומאיר אבל הטומים מבחון שממנו אין האור מתפשט לכל באי עולם כי איננו במדרגי' גדולה כל כך להשפיע לאחרים ואלו ואלו דברי אלהים חיים ואחי שפיר' וזה שהבטיח הקב"ה וגודעתי לך שם דהיינו שאראה ואועד לך שאני שוכן בכל המדות ודברתי אתך מעל הכפורת רמז למדרגה גבוהה שאעלך גם עלה מבין שני הכרובים שהם אפי' זוטרי כנודע שהיה תמיד בבחי' קטנה בלבבך ונכנע וספל כמו אפי' זוטרי אשר ע"ז תזכה לכל המדרגות הגדולות אמן:

בהפטרה

וה' נתן חכמה לשלמה ויהי שלום בין חירם ובין שלמה הנה הזוה"ק הקשה מה שייך זה לזה ע"ש ונ"ל חירם רומז לז"ה ר"ל חרון אף שאם זוכה אדם לעבודת השלימות אז גם אויביו ישלים איתו הוא ה"ה ונמלאך רע יענה אמן וכמאמ' סזסרו ברי' מאיר ובחורתו וזהו וזה' נתן חכמה לשלמה לעבוד איתו ועי"ז היה שלום בין חירם הוא הס"א ובין שלמה:

א"י וזה' נתן חכמה דהנה האדם השלם אע"פ שעיבר השי"ת בכל מיני שלימות לריך להסתכל תמיד על פחיתת ערכו שהוא עפר ואפר והעבדו' אינו אלא תחת ית"ש והוא הנותן לך כח לעשות חיל' ובסויות כן זוכה להיות מקדש לשכון בו הבורא ית"ש כמו שהשיב התנא להמין שבחכמי ישראל יש כמותו מה הקב"ה פוקד עקרות אף אלישע פקד עקרות ע"ש בזו"ה סק וכמו ששמעתי ממורי ורבי' ואהיה להם למקדש מעט ר"ל שהשי"ת אחר שיהיה להם למקדש אך באופן שימעט א"ע ונחזור לענינו זה' נתן חכמה לשלמה ר"ל השי"ת נתן לו המדה

הזאת חכמה' אותיות כ"ח ת" ר"ל שהסתכל תמיד שהי' כח מה ר"ל ח"י'ן וזהו אין כבוד ואין כמעשך מי שהוא מחזיק עלמו שהוא ח"י'ן יכול לעשות כמעשך וזהו ויהי שלום בין חירם ובין שלמה חירם רומז להקב"ה שהוא חי ורי"ם: ר"ל ש"ע"י שהי' לו מדה חכמה כנ"ל היה שלום בינו ובין קונו והי' יכול הבורא יתברך שמו לשכון בקרבנו:

ויער התלך שלמה מס מכל ישראל י"ל מ"ס ע"ד שנת ביששכר ויהי למס עובד שהיה נוסד וסיבל עליו העול והמשח של הבורא ית"ש והוא העול מלכות שמים והיפך אותיות מס הוא ס"ס הוא הס"א שמתקשר עינו של אדם שלא להסתכל אל הבורא ב"ה ולעשות מה שלבו חפץ מחמת שאומר מי רואני ומי יודיעני וזהו ויעל התלך שלמה מ"ס ר"ל ששלמה היה מהפך ומעלה אותיות ס"ס לאותיות מ"ס שהיו נוסאים עליהם עמ"ש ויהי המס שלשים חלקי שלשי' הוא למ"ד והרמז שהיה תלמד אותם התורה הקדושה וזהו ג"כ וישלחם לבוננה ל"ב ב"נה והוא ר"ת ל"ב נקיבות חכמה והמ"ן שהיה הוא רמז ל"י שערי בינה כ"ו היה מילף ומלמד אותם והדריירם על המ"ס ר"ל אע"פ שהיה נוסא עליו את המשח הזה הוא העמ"ש היה מסתכל תמיד והדריירם והדג"י ר"ס על המ"ס ואין זה משלי רק מכה השי"ת ועד"ז פרשו ג"כ הפסוק ויעש לבית חלוני שקופים אטומים עיין לעיל בדיבור ונודעתי ויהי לשלמה שבעים חלקי נוסא סגל ר"ל שהיו יכולין לדרוש ע' פנים לתורה והיו סובלים עליהם העול הבורא ב"ה וב"ש ושמוגי' חלקי חולב בהר ר"ל הם אגשים בינונים שהיו לריכס להלחם ולחלוב ה"ה"ר שנמשל להר ויהי התלך ויסעו אבנים גדולות ליסד הבית י"ל דהנה האותיות נקראים אבנים בספר יצירה ש"ע האותיות נבנה התיבה וכמו שנוטלי' בתחל' אבנים גדולות לעשות היסוד הבית כמ"ס לריך לזייר בתחלה האותיות במחשבתו קודם שפועל האותיות מפיו ואז נקראים אבנים גדולות לפי שבמחשבתו אותיות של התיבה הם בלירוף אחד וכשפועלן מפיו הם יולאין זא"ז ואז נקראים אבנים קטנות: וכן נקראים חיות קטנות עם גדולות חסו וז"ל ויסעו אבנים גדולות ר"ל שיקחו בתחלה אבנים גדולות ויקרות לזייר האותיות במחשבתן ליסד הבית אבני נזית כדי שיהיה ליסוד לאבני נזית הם האותיות קטנות שנזוזים בדיבור זא"ז ויכינו העלי' לבנות הבית העלים הוא לשון עלה שקודם שילך אדם להסתכל ולבנות הבית לריך שיתן עלות בנפשו לעשות הכני' ולהתבודד במחשבתו לפני מי עומד להסתכל כמו שהסביר' הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין וספדי בהבניות אבן שלמה מסע נבנה ע"ד הפשוט שהבית נבנה מאבני שהאבנים היו מסועין את עלמן וזהו מסע נבנה וכאמר אלל ר' חנינא בן דוסא שהיו מלאכי שרת נוסאין עמו אבן לירושלים והרמזו שאם זוכה האדם לעבוד את הבורא ב"ש וב"ש: אז אבן שלמה מסע נבנה ר"ל שהאותיות יולאין מעלמם מפ' בקדושה כראוי כאמרם ז"ל אם תפילתי שגורה כו': ומקבול' וסגרון כל כלי צדל לא נשמע בבית בהבנותו ר"ל ע"ד שאם הריב"ש

זאת רק כמו עונם ואפ"כ למעשה ידך תכסוף לשון תורה
 כיון שהכל שלך א"כ אין לעמוד בסודך למען תהיה תחום לזה
 לשמוע תורה ותפלה מפינו וכן ענין הגרות באורך גרסה
 אור וחסה מלוא אונתו להדליק גרות ולית מחשבה תפ"ח בך
 כלל ואין לעמוד על סוד הענין רק הנגלות לנו ולבנינו לעשות
 חמץ :

אתה

במדרש תנחומא כבוד חכמים יחלו זה דוד ושלמה
 בנו שבנו ביהמ"ק ונעלו כבוד וכסילים מרים
 קלון כו' ראש מה כתיב ה' בעיר וכו' ע"ש דהנה כבוד חכמים
 יחלו ע"ש מעשיהם הטובים ממשיכין אור החכמה ונגלה אור
 הפנים שהוא אל במילואו אליף למ"ד וזה יחלו דוד ושלמה
 שבנו ביהמ"ק ועשו סיחוד הגדול והקדוש וכן כ"כ בשאלתנו
 עונים חמץ אחר הברכות יש בו לירוק הו"ה ואד"כ וזמן הסיחוד
 נגלה אור הפנים ונקרא כבוד דלעילא והכסילים המחללים
 ומפרידים זה מזאת פוגמן באור הפנים והשם עושה בהם
 דין והפנים של זעם כי הפנים ע"ש נימ' קלו"ן זה מרים וכו'
 ע"י הפנים שעשה מעשה בו הלירוף לעשו ולהסיף ללדיקים ירח
 אור נוגס סוף ואור עד נכון היום :

דפרשת זכור

במרש

תנחומא פ' תלך - תלחמה לה' בעמלק מדור
 דור רבי אליעזר ורבי יוסע ור' יוסי ר"ח
 מדורו של משה עד דורו של שמואל ר"י אומר מדורו של שמואל
 עד דורו של מרדכי ואסתר ר' יוסי אומר מדורו של מרדכי
 ואסתר עד דורו של עשיה שהוא ג' דורות כו' דור דורים
 תלת ר' ברכים בשם ר"א בר כהנא כל זמן שזרעו של
 עמלק קיים כאילו כנף פכסה הפנים אבד זרעו מן העולם ולא
 יכנף עוד מוריך ר"ל בשם ר' אחא אבד זרעו של עמלק
 השם שלם והכסא שלם כו' עיר פס במדרש ברייתא סיפה אהו
 כו' שקיבל עליו ר"ה באימה וביראה ברתת מה ח"ל מפני שמי
 נחת הוא אחרו בשעה שילק משה שמן המשחה על ראש
 אהרן נחת ונפל לאחוריו כו' הגם מה טוב ומה נעים כו'
 כשמן הטוב כעל חרמון מה הטל אין בו מעילה כו' וכי שני
 זקנים היו לו לאהרן אלא כיון שראש משה יורד על זקן אהרן
 כאלו על זקני יורד כו' ע"ש ידוע מהו"ה הק תלת רישין דא
 לעילא מן דא ודא לנו מן דא פ"י אמיתת מלאכותו נעלם
 מכל מין נברא כמ"ש בס"א חס רן לבך טוב לאחריך : והוא הנק'
 רישא דלא אחידע ופי' רישא הוא שכל היינו שזכנו הברואים
 לעבדו ולהתליכו ויבינו בשכל זה ש"א להשינו כידוע שבחי'
 מלכות מעולם עליון הם בחי' רישין לעולם התחתון דהיינו
 כתר ח"ב ובחי' זו נק' דור דורים דור חד הוא כתר דורים
 תרין הם ח"ב ואלו התנאים כל אחד בבחי' נשמתו נילוי הארת
 התלך רישין ר' אליעזר הוא מבחי' אעשה לו עזר כנגדו גילה
 הארה שנמשך מדורו של משה היינו מיוחד ח"ב : עד דורו של
 שמואל

וא

ז"ל על הגמרא האומר שמע שמע משתקין אותו ופרך
 תעיקרה לא איכוון : ומשי מחין ליה במרופתא דפרזלא
 וכלאורה התירוץ אינו מובן וכי מה יעשה
 ופירש הוא ז"ל דהנה חס אדם מתפלל בלא מחשבה
 חס"י שולל לו מחשבות זרות כדי שע"ז יהרהר
 ויתחזק עלמנו להתפלל במחשבה טהורה וזהו שמשני
 מזה לא אפשר שלא איכוון מעיקרה שהרי מחין ליה
 דפרזלא דפרזלא הם המחשבות זרות עד שיכווין וזהו כי
 מקבול והגרזן כו' לא נשמע בבית בהבנותו ר"ל שביתו
 המלך ע"ש היו כולן לדיקים וקדושים ולא היו לריכין
 דפרזלא הם המחשבות זרות ויהי דבר ה' כו'
 והקמותי את דברי אהך וכו' ר"ל שהדיבורים שלך
 כו' דברי כאילו אני דברתי אהם כביכול וזהו את דברי
 אהך :

פרשת תצוה

אתה

תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
 וגו' רמז במלת תצוה תצוה לדיק להמשיך
 מלכות מלכות בשם ח"ל אדני נימ' ל"ז כידוע והנה
 ללא כתיב זו את בני ש"ת שהקב"ה רמז למרע"ה שהתועלת
 ב"כ למעלתו כמו לישראל כי שהלדיק מלמד תורה לבני'
 חס"י חלו ב"כ בסירות וקדושה יותר מקודם לזה אמר ואתה
 לא כחילו כתיב תצוה ויקחו עליך שמן זית שחוסף בך
 חתמה ע"ז ונקרא שמן משחת קודם חכמה עילאה
 חת למאור נודע מהו"ה לדיק כתיב כתישין עיין בתיקונים
 מדרך הלדיק ללמד תורה לרבים ואומר לכל חס ואיש כפי
 ונגאל דבור אחד לזה ודבור שני לזה והסויות רלוא ושוב
 לענין לענין וזה כדרך הכותש במכתשת מכנים ומוליא
 חת במסותא בן הלדיק מדבר דברי תורה וחוזר ומתדבק
 חת וחוזר ואומר תורה עד שמתקן ומעלה את בני' לתורה
 חת וסבן הענין להעלות נר תמיד דהיינו שהשומעים ישמעו
 חת ויהיה להם ג"כ עלייה כי המקבל הוא מקבל בלי רלוא
 ושוב וסבן :

אתה

תצוה את בני ישראל ויקחו עליך שמן זית זך
 למעשה ידך תכסוף אין תכסוף אלא לי תצוה
 חת באורך גרסה אור וחסה מלוא להדליק גרות וכו'
 חת הפסיק הזה ורמז בזה בלשון תמוה תקרא ואנכי
 פי' כי כל התורה שאנו לימודים וכל התפלות שאנו
 מללין וכל מעשים טובים שאנו עושים הכל משלך רבון העולמים
 חת נתת לנו ה' מולאות הפה וחמשה חושים ורמ"ח
 חת ואחם מחים את כונס ומשפיע בהם בכל רגע וחולך
 חת ואין וא"כ כל הקריאה והקדושה שאנו עושים היו
 חת קראת ועשית כיון שכל השכל והכח שלך הם א"כ
 חת תקרא ואנכי אעקך שכל מעשיו הם רק כענין עונה
 חת חת עמין את עלמיו לכף זכות לרנוך הטור והרי

שמואל ור' יחזקאל שורש נשמתו מבחי' ת"ת כהוראת שמו
 יהושע גילה ההארה מדורו של שמואל עד דורו של מרדכי ואסתר
 בחי' שמואל בקוראי שמו . ג"כ בחי' תפארת עד דורו של מרדכי
 ואסתר . ור' יוסף שורש נשמתו מבחי' מלכות כהוראת שם יוסף
 שעולה בנימי' הכ"סא וגימי' אהי"ה אדכ"י הוא בחי' ניר . גילה
 ההארה עד דורו של מלך המשיח . שאליו אנו מלפנים שיקוים
 הפסוק ונגלה כבוד ה' . הם הג' רישין הג"ל שיחללה הארתם
 ומר' א"ח ונא"ח ולא פליגי . שכן הוא האמת : אלא שכ"ח
 גילה עד בחי' שורש נשמתו והארתו ונק' שם ב"ט והם חילוף
 אחיות שמ"ן כי חילוף הש"ן הוא ב"ת . כי הש"ן הם
 ג' קווין בחינת מלכות ע"כ החילוף הוא ב"ת הנק' לשון ב"ת
 וחילוף הו"ד הוא ב' כי החכמה אין לה גילוי כ"ח ע"י בינה .
 והיא המ"ס למערכת המשרה . וחילוף הו"ן שע"ב הוא הטי"ת
 הנק' בזה"ק ע' היכלין לאו חינון היכלין לאו חינון בולגין כו' .
 והנה הנס שאין יד האדם מגעת שם בעולמות הג"ל ואין שם
 עבודת האדם . עכ"ל כשישראל ממליכין אותו ית' בתורתו
 ועבודתו ובקישוט מדותיו (אורח חיים פן תפלק לא תדע היינו
 לא אחידים) רוח נוחה עבודתיהם עולה לשם . ובאמת בחי'
 זו נקראת בטעמים זרק"א מו"ל : כינון זרקא הוא כמו שיר
 כנוקבא המסוררת לבעלה : דידען לזרקא הוא אבנא קדישא
 לאתר דאחנטיילת מתמן כמו' שהיה במחשבתו ית' בבחי'
 סגולתו : והיינו דור חד דורים תרין : וע"ז ניתוסף הוא ית'
 כביכול בתענוג ושעשוע ונקרא פו"ר גדו"ל ויש מפזר ונוסף
 עוד : ומתלבש בקר"ני פר"ה . בהם עמים וכו' . ודו"ר הוא
 לשון חירות והו' כוונת המדרש בשעה שילך משה שמן המשחה
 על ראש אהרן היינו שנמשך עליו ההארה מאחיות שמן הג"ל :
 נרמע ונפל לאחוריו . אחוריו ה' א' מלבן חו"ר היינו שהאיר
 אליו עת' עלמין דכסיפין . והוא הנקרא שמן הטוב על הראש
 יורד על הזקן זקן דהיינו עולמו עליונים שאין שם השגה כ"ח
 בבחי' וקמץ הכהן נחנלה ע"י זקן כי פת"ח הוא תמונת ר' ע"ש
 ו"ק והנה הנס בנימי' מרדכי ואסתר היה ע"י הארת בחי' ג'
 רישין הג"ל כי מגליה בנימי' מזל"א עילה ג' שמות הו"ה כר"ת
 (ב"פ) ז' כר' ל' מעשה ב' ראשית אכן מחמת שהיה בזמן
 החורבן לא היה יכול להחנלות בפרהסיא ע"כ היה כל הנס
 בדרך הסתר ולכן לא נזכר במגלת אסתר השם במפורש כ"ח
 בר"ת וס"ת ולא היה הנס כ"ח ע"י שמות אהי"ה כי פי' אהיה
 היה ויהי כי מחמת ההחנלות שהיה בזמן שהיה להם בהת"ק
 והחגלו' שהיה אח"כ לעתיד ע"י כן היו יכולים להמשיך הנס
 ע"י שמות אהי"ה והוא גימ' כנ"ף ע"ה כשנתמלא בהט"ן והוא
 נקרא אה"ה . כי כן היתה כוונת המן הרשע ומרדכי ואסתר
 בבחינתם שהוא ור"ב חס"ד נ"ח"ל להמתיק האל"פ"ן בלדקת'
 פעלו שיחמלא באל"פ"ן והוא לשון ה"א היינו לשון זה הדבר
 והיינו שישראל ראוין לעשות להם הנס ולכך עולה פו"ר ב"פ
 קמ"ג . וכן באותו פעם היה הנס ע"י כנפיים בדרך הסתר עד
 ביאת משיח דלקינו שיקוים ונגלה כבוד ה' ואז יתגלה אלהותו
 עלינו עין בעין אמן כ"ר :

זכור

את אשר עשה לך עמלק וגו' . דהנה שוחא דעלמ
 לקרא ולכנות אדם רשע בשם עמלק ואין לך
 למטה שאין לו שורש ועטס . והנה הענין הזה מפני שעת
 בטומאתו וברשעתו הכניס במלחמה אז חיוה ליני' וענין
 בלב כל איש אשר לא לחס כנגדו כראוי כי עיקר ענין
 הוא היל"ר לזרר כל אדם מה מלחמה לה' בעמלק מדור
 דהיינו שבכל דור ובכל שעה היא המלחמה הגדולה אשר
 נלחמנו תמיד כל ימי חיותנו על הארץ כי עמלק נוטריקון ע"ס
 ק"סס וימרי זה זכור את אשר עשה לך עמלק לך תמש שב
 בקרבך ענין עמלק עמל קסס ומרי . אחר קרן בדרך קרן
 מלשון קרירות שהקר אותך מהחלחלות שראוי להיות כל
 בלבו כמקור אש לפני ה' תמיד והיל"ר מקרר את האדם ומע
 ובה אליו בכמה מיני פיתוים ומחנכר בלבושים וענינים
 שמפתה את האדם ואומר לאדם מה לך חנינע לריק ות
 לבהלה הלא אתה עשית כמה עבירות עד אין מספר וכבר
 הדבר לעשות חשונה כראוי ולסגוף מה שאתה חייב לכן
 לך ללמוד תרה ולתהפלל בכוונה ועליך לאמר זבח רשע
 תועבה ואין בידך לא משלות העוה"ז וגם נכופה תול
 לעוה"ז ותירש תרתי גיהנס . שמענא עכ"פ ושמה בחור בילה
 בעוה"ז ואכול ושמה ויטב לךך היום ואל תדאג דאגת
 לעוה"ז . וגם מה שאתה רואה כמה אנשים מכונים בשם זר
 וחסידים ואנשי מעשה אשר הם מינעיים את עלמה בתו
 ובעבודה אל תביט אל מראיהם כי כלו סג יחדיו ומי
 מה מעשיהם בסתר . ועוד כהנה מדבר היל"ר בלב האדם
 שמפילו בעללות בעבודת הש"ת ומחזק לבו למרוח עיני
 עד שמוליכו כשור לטבח . זה הוסי' הקב"ה זכור את אשר
 לך עמלק אחר קרן בדרך שהקר אותך כשאתה הולך בדרך
 ומלת דר"ך ידוע מהאר"י ז"ל רמז על שמות יחודי' נפלא
 ובוודאי זה לעומ' זה עשה האלהים שיש להיל"ר ג"כ
 בטמאתו כשם ישמרו . זה אשר קרן בדרך בדרך רשע
 אבל האמת והעיקר שיש להחנבר עליו ככה שמות דר"ך הקדו
 ולהכניעו זה רמז מלת דרך ב"פ זו וכן בניא"ים במפטיור פקד
 שזכר כמה פעמים מלת דרך ע"ש . והיה בהכ"ה ה' אלה
 כי מלת בהניח לירוף נ"ח ב"ה דהיינו כאשר תשכיל וחבין
 י"ה הם חכמה ובינה ותנוח בס' אז מחה תמח' זכר עמלק
 תשכ"ח לירוף ת"ש כ"ח פי' שלא תהיה תש' כח ולא תפול בעל
 ח"ו ואף אתה הקסה את שני היל"ר ואמור לו הנני מתח
 וש' ומתנחס על העבר ומכאן והלאה חושבנא לקבל עלי עבוד
 ה' באמת שלא אחטא עוד ואחזכר ללדיקים וחסידים ו
 יורוני דרך החשונה והאמת כמ"ש חז"ל והוי מתחמס כנגד
 של חכמים ואזכה לתקן את אשר שחתתי ואתנבר כנגד ח
 והנה המן לור"ר היהודים רמז שהוא בקליפה לעומת מל
 דקדושה כי לור"ר עולה מלכות תל"ו מחנות הקדושה
 במרכבת ארנבת"ן כזכר בספר היכלות ע"ש ושם הם ב
 תל"ו : אבל המן שהיה מעולם הפירוד נפרד החשבון ו
 מאות ח' ב' רישין במלת לורר וליכא דידע לישנא בישא
 קי

עם אומיות והכולל וכשחל בשבת שאין מתענין בו נפתח האור
 ע"י י"ב לחמי' אשר על השלחן כי י"ב פעמים לח"ס נימ'
 ג"כ תקפ"ל כנ"ל חס ג"כ מספר מרדכי חס"ת עם הכולל
 שהם המשיכו החסדים ונרמזו בשמותם והוא ג"כ מספר שב"ח
 זכור עם הכולל כי בשבת שלפני הפורים נפתח תמיד האור
 הזה להופיע עד י"ד וט"ו שהם ימי משתה ומשתה ובהם קורין
 את המגלה וע"ל בפי' המשנה כי משכנס אדר מרבין בשמחה
 ומתחיל להופיע אור מרדכי לכן אמרו מגילה נקראת באחד
 עשר פי' שהאור נגלה כל אחד עשר יום מר"ח עד יום אחד
 עשר שילא בבחירות ורשאי לקרות בו המגלה לבני כפרים
 הנה השל"ה הקדוש כתב רמז במשנה זאת כי י"א י"ב י"ג י"ד ע"ו
 עולה ס"ה מספר שם אדני כי נתגלה שם ארון בעולם חס מגילה
 נקרא' ע"י המספר הזה מגלה הארון לכל היגורים ע"ש וי"ל
 ג"כ איזה רמז באחד עשר היינו א' פעם עשר. שנים עשר
 הוא ב' פעמים עשר. שלשה עשר הוא ג' פעמים עשר.
 ארבעה עשר הוא ד' פעמים עשר חמשה עשר הוא ה' פעמים
 עשר ס"ה ע"ו פעמים עשר עולם ק"נ כי שם אדני נקרא ג"כ
 ק"ן לשם הוי"ה הנעל' בו זהו כדברי השל"ה הנ"ל. ועתה נבאר
 מהות אור מרדכי הנקרא תירא דכ"א ע"ש בכתבי האר"ז"ל.
 כי איתא בש"ע ח"ב פי' הברכה אשר יזר את האדם בחכמה
 שהכין מזונותיו ואח"כ בראו ע"ש. וענין הזה שנקרא חכמה
 למשל שאנו רואים בעולם שיש אדם חכם רופא וכיוצא בו אין
 חכמתו מועלת רק אחר שגולד איזה חולי או מקרה בגופו של
 אדם אז הרופא יעשה רפואתו עפי' חכמה אבל אין לך חכם
 שיתן רפואה על החולי העמיד לבא כי מי יודע אם יהיה
 חולי ומה שיהיה ענין החולי ומתות החולי חס למטה בעולם
 השפל אבל בורא כל שהכין מזונותיו של אדם ואח"כ ברא את האד'
 ממילא מוכרח הדבר שהשקיף הכל עד סוף כל הדורות בחכמת'
 מהותם ומסגרותם ותועלתם ח"פ אשר יזר את האד' בחכמה
 כנ"ל והנה אור החכמה משמחת צבורא עלינו זורה תמיד
 בבחירות בשבת קודש עלינו בני' לכן בכל ע"ם קוד' שנקבל
 הבחירות הזה יסודו לנו הקדמונים שישוב כל אדם בחשבה
 בערב שבת כמ"ש ספרי יראים ולרחוץ ולטבול וללבוש לבנים
 לכבוד שבת כי זו יתגלה אור החכמה ואנחנו עולים למעלה
 לקדושה עד בחי' הנק' קודש ישראל לה' והנה בימי מרדכי
 ע"י תשובתם וקימו וקבלו את התורה ברצון טוב נתגלה
 עליהם האור הזה הגם שלא היה בשבת רק בימי החול (חס
 דכתיב כאשר נחו בהם היהודים ר"ל כיום המנוח הוא השבת)
 והחילוק היה שבשבת עולים לשם למעלה משא"כ ע"י מרדכי
 הצדיק נמשך הארה למטה ונחנל' החסדי' ח"ש ללבוש בגדי
 שבת בפורים תורה על הנ"ל והנה האר"ז ז"ל כתב שבגדי
 יו"ט חשובים משל שבת כי ביו"ט בא האור עליון מלובש
 בלבוש והשתמה מושגת יותר ע"ש אבל בפורים אין מן האורך
 ללבוש בגדי יו"ט כי האור הזה שזורה למטה אינו כ"כ גדול
 ואינו לריך ללבוש רק מחמת שהוא מאור החכמה לכן לריך
 ללבוש בגדי שבת והנה מרדכי האור הזה יש לו התגלות

בפורים ולכן הגם שאמרו חז"ל רצו לרוב אחיו ולא לכל אחי
 תלמד שפירשו ממנו מקלת סנהדרין אל תאמר ח"ו שגבר
 מערכו רק שהיה לו בחירו' עליון מאור החכמה ולא יכל
 להתחבר עמו כי אין הגילוי אלא בפורים כמ"ש האר"ז ז"ל
 ואמרת הצדקת היתה מרכבה לשכינה כידוע מהאר"ז ז"ל
 ולכן אמרו במדרי' פי' בא על פסוק יפה כלבנה זו אסתר
 ואני לא נקראתי לבא אל המלך זה שלשים יום והענין הוא
 כי הצורה ב"ה ברא את הלבנה המקבלת אורה מהשמש
 ומתחדשת אחת לשלשים יום ואורה זורה בסוד המלכות נקראת
 בשלשים מעלות והנה אסתר בראתה כי לא נקראת אל המלך
 זה שלשים יום יראה ופחדה לנפשה מאוד בסוד וירח לא יצא
 אורו ח"ו ולכן אותה על האדם שלשת ימים לילה ויום כדי שג' ימי
 התשובה ואם ובכי יתעוררו רחמים ויחוד עליון ואז תשא חן
 למטה. אבל זה אמת ברור שא"ל לא נגע החשודים בגוף
 אסתר הטהור כי השביעה ש"ה במקומה כדאיתא בזוה"ק
 ומקובלים ובה מתורץ קושי' ר"ת שהקשה מדמקשה בנמרה
 והרי אסתר פרהסיא הוה ולא מקשה והא אסתר גילוי עריות
 הוה ש"ת דבעילי' עכומ"ז אינה אוסרת ע"ש בריש מסכת כתובת
 דף ג' ע"ב אבל אפשר ליישב דלמדי לא מקשה והא גילוי
 עריות הוה כדאיתא בזוה"ק שלא שמה כלל רק השביעה
 ש"ה במקומה. אבל פריך שפיר והא אסתר פרהסיא הוה
 דלמראה עיני הבחירות שלא ידעו מזה ההשבעה איכה אישורא
 והיה לה למסור נפש. אבל י"ל דבעילי' עכומ"ז באמת אוסרת
 ומשגי קרקע עולם היא ואפילו חילול השם ליכא כדאי' בתוס'
 שם. וי"ל ג"כ בתוס' שהקשו שם על הא דאמרינן בנמרה
 תלמד שהיתה טובלת מחיקו של החשודים ויושבת בחיקו שם
 מרדכי דהלך לריך הבחנה אפי' אלמנה וגרושה. והתוס' תירצו
 דהיתה משמשת במוך עכ"ל ואפשר דגם התוס' הסכימו כדעת
 המקובלים דהיתה משבעת לשידה במקומה רק דשם קליפה
 הוא מוך עיין בס' קינת ספרים מהגילאנטי ומרמזו סוסי'
 בלשונם בכונה כנ"ל:

פרשת כי תשא

ויתן אל תעשה ככלותו. במדרש הה"ד מתן אדם ירחיב
 לו כו'. שם ד"א מתן אדם ירחיב לו אלו ישראל
 בשעה שאמר להם משה להביא נדבה למשכן מה כתוב וס'
 הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר כו' אר"י שני בקריס הביאו
 מה זכו שהרחיב הקב"ה את גבולם שנאמר כי ירחיב וגו'.
 גבול של כ"א ואחד כו' ר' יונתן אומר ב' דברים ניתנו במתנה
 גשמים ומאורות ותורה כו' ע"כ. הנה ידוע מאמר רז"ל ככלתו
 כתיב ככלה שהיא מקושטת בכ"ד קשועין הן כ"ד ספרים
 וידוע שכל קישוטי החתן שנותן לכלה כדי שתעלה חן בעיני
 וממילא אחר שתמלא חן בעיניו הוא בודאי מוסיף לשלוח חכשוטי'
 וכמ"כ תמיד חוזרת חלילה כמו שאמר הרב הצדיק המנוח
 מהור"ר זושא ז"ל על פסוק מה אשיב לה' כל תגמולתי עלי'
 פי'

ושכלו כפי השגתו וזהו נק' דעת עליון כי הוא דעת האב .
 ולזה יו"ד במילוי הו' קודם לר' . הגם שהר' הוא בחי' ה'
 עילאה הו' קודמת שהיא בחי' דעת וע"ז נאמר כי אל דעו'ת
 ה' רומז לשני מיני דעת הכל והנה כתיב יסקני מנשיקות פיהו
 וארז"ל שהוא לשון מזון כמו על פיך יסק והוא מכון למאמר
 המדרש איני רואה אלא מזה שבחך פיך היינו ממקום שאתה
 מקבל כך כביכול בעליית ישראל לכניי וכמ"ש האר"ז ז"ל בכוונת
 שבת . ה' דייס מ'שברי י"ס א'דיר 'במרום ה' ר"ת אמ"י
 אב"י . וכמו שהוא בכוונת יו"ה"כ וכן גם שבת נקרא שבת שבחון
 כמו יהו"כ וז"ש רז"ל אי"ן בין שבת ליוה"כ פי' שבשבת ויוה"כ
 עולים עד הא"ן וזהו איני מבקש אלא תמה שבחך פיך היינו
 משורש החכמה תחיה בעליה ולכן כל פרקמטיא של משה
 ושירו היה באז כי ש"ר הוא ש"ר ר' כמו שמפרש בתיקונים
 ע"ש המחשבה והכונה וכתב האר"ז ז"ל כי החכמה כלול מד'
 מוחין וכל מיח כלול מח' וח' מדות מחכמה עד יסוד הס'
 ל"ב . וכן היא השם היולא תפסוק אז ישיר כו' א"ז ב"ו ב"ה
 עם ח' עולה ל"ב נתיבות החכמה כי בשיר שכנ"י משבחין
 לפניו ית' עולין עד למחשבה וזה הרמז עשה לי שירים נזמים
 ואק"דש אני לך וכ"ש איני מבקש אלא מה שבחך פיך היינו
 משורש ההמשכ' כ"ר :

שני

לוחות העדות . במדרש למנה שנים נגד שמים וארץ
 נגד חתן וכלה נגד שני שושבינים . הנה גילוי לנו
 רבותינו הסוד שכתב הרע"א מהימנא פי' תלא דשבירת הלוחות
 היו כחתן רחבר בתולים דילים ע"ש באריך . כי ידוע ע"פ
 מ"ש בכתה מקומות שנשמות ישראל לא חטאו ומפורש אמרו
 בנמ' לא היו ישראל ראוין לאותה מעשה אלא כדי לסורות
 תשובה . ומינינו בנמ' שהיו תיחדים חתן וכלה בעדים והגם
 שעשאו אין היחוד בעדים עכ"ז עיקר היחוד הראשון והזיווג
 הוא ע"י שושבינים וברוב עם . והוא פרהסיא ומשם ואילך
 הוא בהסתר וגם עת טבילה נתיבת להסתיר כדאית' בש"ע
 והענין הוא ידוע ארז"ל שאין אשה מתעבר' מביאה ראשונה
 ולזה לא איכפת לן הפרהסיא משא"כ אחרי כן שהיחוד הוא
 שיבא לירי לידה אז לריך להיות בהלנע ע"כ לוחית הראשונה
 היו בפרהסיא וכדאיתא גם בנמ"ר ומטעם שכתבו לעיל בשם
 הר"ת משא"כ בלוחות שניות אמרו במדרש אמר הקב"ה אין
 לך יפה מן הנניעות וגם יפ"ה ר"ת יו"ד פעמים ה' גימ' נ'
 שערי בינה ע"כ לריך להיות בלניעות . וזהו שאמר המדר' נגד
 חתן וכלה ונגד שושבינים והבן :

והנותי

את אשר אחן . במד"ר באותו שעה הראה לו
 הקדוש ברוך הוא כל אצילות כו' ואמר אולר זה
 של מי ואמר לו של עושי מלות כו' אח"כ ראה אולר גדול
 כו' אל' למי שיש לו אני נותן לו תשכרו ומי שאין לו אני עישה
 לו חנם ונותן לו מזה וזהו ונותי את אשר אחון לצי שאני
 מבקש לחון כו' ע"כ . הנה כתיב אעביר כל עיבי וגו' וארז"ל
 אין טוב אדם אלא בביתו בית רומז למקבל . והיינו שנותן לכל
 אחד כפי סגותו בעבודת השם ור"ש אולר זה של מי של עושי

מלות : ומי שאין לו אני עושה לו חנם היינו שהבורא ית' נותן
 לו מרת חנינה ורחמינות שיחנהג האדם עלמו במדת רחמים
 וחסד להחמיר עם קונו וע"ז נוחן לו מאולר מתנות חנם שהיה
 אולר גדול וכמ"ש על פסוק ונתן לך רחמים וע"ז ורחמך

ומשה

לא ידע כי קרן אור פניו . במד"ר מתיקן זכה משק
 לקרני הוד רבנן אמרי מן המערה . ר' ברכיה
 הכהן בשם ר"ש הלוחות היו אורכן ששה ורחבן ששה היה משק
 אוחז טפחיים ושכינה טפחיים וטפחיים באמצע משם נעל משק
 קרני הוד ע"כ . הענין הוא כי מערה הוא לשון חיבור והוא
 ע"י הדביקות והחבור שהי' תמיד צבורא ית' . וז"ש רז"ל מערה
 שעמדו בו משה ואליהו כי אליהו גימ' ב"ן והיינו שם הוי"ו
 במילוי דכוותיה שעולין ב"ן ומורה על דביקות ור"ב אמר
 הליחות היו אורכן ששה כו' . כבר כתבנו מזה שזה שאנו אומרי
 המשלשים לך קדושה . כי השפע יורדת בבחי' שלש רגלים כדוד
 כמו כן המקבל' וכשנכללן זה מזה המשפיע והמקבל יש לכל
 ח' ששה . וזה אורכן רומז להמשפיע ורחבן רומז למקבל
 וידוע שהתורה ניתנה למשה בפרד"ס אשר ילמד לעם ישראל
 חמס שורש התורה מה שלא ניתן לנלות הוא נשאר לפני
 במרום וכל מה שחלמידי ותיק עתיד למדש וזה נקרא טפחיים
 בידו של הקב"ה וטפחיים בידו של משה ומה שתלמיד ותיק
 ולדיקי הדור מחדשין בכל עת חידושי תורה . היינו שמתשיכין
 ע"י נשמת משה המאיר בכל לדיק ולדיק כדודע זה נק' טפחיים
 באמצע . ומשם נעל משה קרני הוד כי על ידו כל השפעות
 וחידושי תורה מתגלים ללדיקים בכל דור ודור :

פרשת פרה

וידבר

ה' אל משה לך רד וגו' . ויאמר ה' אל משה
 ראיתי את העם הזה וגו' : ועתה הניחה לי ויחר
 אפי בהם ואכלתם וגו' . ויש לרקדק הלא אמירה הוא לשון
 רבות וכאן אמירה הוא לשון קשות . ולי' כלל הפסוק ויאמר
 כיון דעדיין לא נשלם הדבור הראשון שמתחיל וידבר ה' אל משה
 והאמת שהרנישו רז"ל בדבר ואמרו בפסוק ועתה הניחה לי
 פתח לו פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא
 יכלם וכמ"ש רש"י ויש לנו עוד להמתיק האמירה שלכן נכתב פעם
 שנית ויאמר בלשון רכה דכאן כיון הקב"ה בדבריו בלשון
 דמשחמעי לתרי אפי' : הנגלה הוא ידוע ויש בזה כוונה עמוקה
 להורות דרך תשובה ועתה הניחה לי פי' שחששו לי נייחא ונחת
 רוס שישובו מחטאם וידוע דעיקר התשובה הוא המרטה והמריירות
 בלב ודרך כ"כ להחמיר עד שיעלה חרון אפי בלבו על עולמו
 וכעוס וירצו על ידו לאמר מה עשית לי ונמלת לנפשי רעה
 והאבדת אותה מקרב עמם ואין לי מלח להרי' ראש ע"י עלתך
 הרעה עד שיבכה ויתחנן וישוב באתי ויקבל עלמו שלא ימטה
 עוד ולריך כ"כ להרבות עד שיחללה מצפוני לבו לפני יודע
 מעלומות וזופה עתירות ב"ה והוא יעד עליו שלא ישוב לזה
 החטא

הוא לעולם וכו' הרמב"ם בהלכות תשובה ע"ש . וזה
 חלו חומרים בחפלה והחזירו בתשובה שלימה לפיך דהיינו
 לנתיב גלוי לפיך לופה ומביט שאני בעל תשובה בחמת זה שרמז
 לו הקב"ה היתה לי ויעשו תשובה והורד עדיך ויתמרמו עד
 יתיר אפי' בהם דהיינו חרון אפי' שיש לי עליהם יתר בהם בלבדם
 על שלמם ויתחרטו על שבער . ואכלם לשון חלואה כמ"ש כלתם
 ימי חל' ה' דהיינו לאחר התמרמות כזה ונקיון כפי'ם מחטאים
 חלואת חל'ו' בה החשוקה וכלתה הנפש חל' ה' . וז"ש שפתח לו
 עתה להראות חסדו הגדול שמקבל התשובה מהשבים וזו תהיה
 תפלתו רצונו עליהם .

ביום הראשון של חג הסוכות זו אלו ממשיכין שנות חיים ע"י
 הלולב כנודע . וכן אמר הכתוב שמע בני וקח אמר"י כי אמר
 רומז לבר' א' חכמה הוא פלא ובלירוף א' עם מ' נעשה אס
 לבינה תקרא וזאת ר' מעריקון ראשית והוא הדעת כנודע הירוף
 מזוה"ק . ופי' הענין כאשר תשמע אל מצותי ותדבק במחשבה
 גר כי העיקר הוא לעשות המצוות בכוונ' ובמחשבה נכונה אז וירבו
 לך שנות חיים שמזכה להמשיך שנות חיים הכרמזים במצוות תפילין
 בכוונת האר"י ז"ל והם שמות המוחין וחזקה לגדלות המוחין
 ולהמשיך כמו ע"י הלולב כי בכל יום ראוי להמשיך חיים ע"י
 התפילין וע"י פסוק ראשון בק"ש וזו תמשיך חיי ובני ומזוני
 לכל בני' במושבחות אמן :

ידבר

ה' כי זאת חקת התורה אשר לזה ה' לאמר
 נראה לפרש מלת לאמר עורה כדעת האומרי'
 שפ"ש פרה מדאורייתא . ולזה בא הרמז בתורה אשר לזה ה'
 לאמר שאפילו בזמן הזה שאין לנו בית לעשות פרה כתיקונה
 לריך לקרות הפרשה וגלגלה פרים שפתינו ותהיה אמירת הפרשיות
 במקום עשיית הפרה וזו לאמר ויקחו אליך : ופירש"י כל הפרות
 נקראות על שם משם נראה הרמז כי מצוה לריכות כונה ואמרו
 לך אני מגלה טעמה של פרה . ולהם חוקה לזה לריכות לעשות
 הפרה על דעת וכוונת משרע"ה ולכן כל הפרות נקראות על
 שמו : פיה אדומה חמימה אשר אין בה מוס אשר לא עלה
 עליה עול . נראה שהתורה רמזה בכאן ב' מדרגות כנגד השם
 הוי"ה ואדני' והמדרגה החתונה היא שלא עליה עליה עול
 מלכות שמים . כי עיקר מלכות שמים שיפוש
 עלמו מעבירה או שיעשה מצוה מחמת שהבורא ית'
 שהוא אדון כל לזה כך וזו עיקר עול מ"ש וכדרך שאמרו
 חז"ל יצא ולא עשה עבירה מעלה כאלו עשה מצוה ר"ל שאס
 היתה ר' מפילו לאיזה חמדה או כעס רח"ל והוא מחנבר עליו
 ויושב ולא עבר עבירה מחמת שהבורא ב"ה לזה שלא לעשות
 בודאי הוה כאלו עשה וזוהי . וזו אשר לא עלה עליה עול כי
 כפרה סודרה היתה בית ישראל שאפילו עול מ"ש אין לה :

בשנת פרשת פרה הקרימו לקרות פי' פרה לפי
 המודע שיש בה טהרתן של ישראל כמ"ש בנמרח
 ע"י העני' רבונ'ן שאין בהמ"ק קיים דבר שפתינו לרזון לפני
 אדון כל כאלו קיימנו והקרבתו הקרבנות וגם הפרה בהזאת
 מלבי' ומביעי' וע"י קריאתה עכ"פ נטהר טהרה רוחניות לכבוד
 הרצל הבא' עלינו וזה הרמז חיתא בפסוק וידבר ה' אל משה ואל
 אהרן זאת חקת התורה אשר לזה ה' לאמר דהיינו שיהיה זמן
 שר' בחמישה לבד כאשר אין בהמ"ק קיים וזה אשר לזה ה'
 לאמר . ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאה וגו' והנה במלת
 לטמא הלמ"ד בפחת מורה על דבר הידוע יל"ג כ' רומז לדבריו
 דהיינו כי הפרה רומז לתשוב' המטהר' הטמאים והיינו דווקא
 הטמא הידוע בעלמו בלבו שמתחרט ויודע ושב וגמס ולא
 חלה העורים השונים כל ימיהם בהכל וריק ואומרים לא חטאו
 כי חלה אין טהרה וכפרה אשר העיקר להתחרט ולשוב ואח"כ
 להתלבה ולהשתיקק לביראו ולעשות רצונו עכ"פ כמו שהחזיק
 לזון ירו' בחטאיו . וזה נקרא עפר שריפת החטאת ששורף
 הטמאים ומתלבה באש לבוראו ואח"כ נתן עליו מים חיים :
 וזאת בילקוח משלי' בפסוק שמע בני וקח אמרי וירבו לך שנות
 חיים הרבה לקיחות לוי' אחי' בשביל לזכות אחת אמרתי לכם
 ויקחו אליך פרה אדומה שמא בשבילי' . לא בשביל
 לזכור אחת . אמרתי לכם ויקחו לי תרומה . לא בשביל שאדור
 בניכם : אינו אומר ויקחו אלא ויקחו לי אחי' אחת לוקחים .
 ויקחו אליך שמן זית זך כדי לשמור' נפשותיכם הנמשלה לר'
 שממך גר אלהים נשמת אדם וכן ולקחתם לכם ביום הראשון
 חלה ע"ז הוא חלה אמר הקב"ה ויתרתי לכם את עונת הראשוני'
 ומעט ראש מחשב'ו הוא עכ"ל . וסנה המסורה שמסר לנו
 הלקוח' ד' לקחות הללו שאין עמיס אחד רומז ב"כ לדבריו
 כי א"ל לסיבות כשא ומעון לשכינתו ית' כי אס אמרי אשר יעבר
 האדם מחלאתו וטומאתו ויתחרט ויתנחם על העבר וקבל עליו
 תשוב' לטהר אי' מכל טומאה ועבירה . וזה ענין לקיחה א'
 כל פרה אדומה כ"ל . ואח"כ זוכה להיות משכן לה' שידור
 עמו כמ"ש ויקחו לי שאדור בניכם ואח"כ ממילא זוכה לזיכך
 מתשובות הגרמז בלקיחה ג' שמן זית זך כי שמן רומז לחכמה
 ומשנה וכו' כל מקום שהשמן מצוי' החכמה מצוי' וכנודע
 ע"י ואח"כ עולה האדם למעלה לבחי' אהבה עילאה הגולה

א"י

אשר אין בה מוס שמחזיק עלמו לזריק ונתקן הכל
 ואין בו מוס בודאי חיים כזה הוא שלא עלה עליו
 עול מ"ש כ"ל . וזו ונתחם אותה אל חליעזר הכהן והוא
 אותה אל מחוץ למחנה ר"ל שזריך העובד את ה'
 שיראה לו שהוא עדיין בחוץ ולא החזיל בעבודת ה' כלל :

ישחט

אוחה לפניו ופרש"י זר שוחט וחלעזר רואה נראה
 לפרש ע"ד שאמרו בשעת יליאת הגשמה מן הגוף
 רואה פני השכינה . וזו דווקא אס סיגל מעשיו בחייו אזי
 זוכה לראות פני השכינה בשעת מיתה ונשמחו מתדבקת בה
 ולזה הזכיר הכתוב ושחט אוחה לפניו . שיהיה זר שוחט וחלעזר
 רואה . ר"ל שכי' א' יראה לעשות מעשים טובים בחייו כדי
 שיוכל לראות פני השכינה ולהתדבק בה בשעת יליאת גשמה
 מן הגוף וזו זר שוחט שבשעה שזר שוחט הוא המלהך המות .
 יחא

יחא אלעזר הוא הקב"ה שהוא א"ל עז"ר שהוא עוזר לכל רואה ולקח הכהן מדמה' וזהו נראה כי בשעה שהשכי' יושב ודורש ומזכיר לעם בודאי משרהים בתשובה ודמם נשפכין כמים' וזהו ולקח הכהן הוא הדרוק העובד ה' מדמה' הרטורי תשובה וזהו אל נוכח פני אוהל מעד' היינו שקרב הרטורי תשובה שלחן להבורח ב"ה וכו"ש :

י"ד

שהלדיק יראה שכל אדמימות ה"ה"ר הוא לורך גבוה וכח"ר לפני ה' שמטפיל את ה"ה"ר ובוחר בה' אחר כמשל בה"מ כתבואר בזו"ק : וזה פ"י הכתוב במנילת אסתר למי יחפיץ המלך לעשות יקר וגדולס יותר ממני ר"ל שהמן הוא שורש ה"ה"ר ולזה אמר שכל מעשי המלות הוא בא ממני שאני מסית לעבירה והוא מתגבר ואינו עושה ומחמת זה הוא גודל השקר' וזה פ"י הפסוק ולקח אלעזר הכהן מדמה שהלדיק ירא' להם שכל אדמימות ה"ה"ר שמייפה כל החמדות ותאות הוא כרי שיחנבר עליו ויהיה לו שכר וזהו לנוכח פני אוהל מעד שיראה להם שהכל לורך גבוה כנ"ל : ושרף את הפרה לעיניו' ר"ל כי כפרה סורה היחס בית ישראל וישרוף זה בתשובה : לעיניו' ר"ל שיחטרע ויאמר איך עברתי עבירה בחדרי חדרים ואמרתי מי רואני ומי יודיעני הלא הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ועיני ה' משוטטות בכל הארץ כמו שהחלל דהמע"ה והרע בעיניך עשימי וכמו שאמר ההכס אל תמרה את אדוניך והוא רואה אוחך' את עורה כו' על פרשה ישרוף' פירשה אוחיות פר"ש י"ה ר"ל מה שפירש מהקב"ה ישרוף בתשובה וחרטס כ"א כפי מדרגתו או בתעניות או במקואות או בצרכים : ונוכל לומר שזהו הפירוש שורף הפרה לעיניו שיבכה בעיניו על עונותיו : ולקח הכהן עץ ארו ואזוב ושני תולעת' עץ ארו רמז להקב"ה כמו שהארז גבוה מכל האילנות כך הקב"ה גבוה על הכל : ואזוב רומז על הלדיק הנאלל מהקב"ה כאילן הקטן שנחפסט מאילן גדול' ושני תולעת רמז שיקשור א"ע להלדיקים ועל ידם יוכל לקשור א"ע להבורח ב"ה וכו"ש וכנס בגדיו הכהן' ר"ל כשהלדיק מוכיח את העם ומקרב א"ע להם תמש לא ימלט שבאפס מה נדבק בו תהלכלוך וסרחון עונות שלהם כמו שהמשיל אדמו"ר ז"ל למי שמוציא זבל לשוק אפי' יעשה כל תחבולות שבעולם לא יועיל שלא ידבק בו מעט מן הזבל' ולכך לריך הלדיק כיבוס' וזהו פ"י לטהר טמאים לעמא טהורים באומר קדוש : ר"ל כשהלדיק אומר דברים קדושים אזי מטהר טמאים שהעם עושים תשו' ומטהרי' א"ע מעונות ופשעים' ומטמא טהורים דהיינו הלדיק את עלמו' הנוגע במת' היינו שהשורש מת הוא המלאך המת הוא ה"ה"ר והוא אבי אבות הטומאה וטרשעים הסולכים בעלת ה"ה"ר הם אב הטומאה' ולז"א הנוגע במת היינו שהולך בעלת ה"ה"ר' או לכל נפש אדם ר"ל שמחבר עלמו אל אנשים רשעים ובודאי לומר תמעשיהם בודאי האנשים הללו מטמאין את שבע המדות שמרומזין בפסוק לך ה' הגדולה וכו' וזהו וטמא ז' ימים כנ"ל וזהו הוא יחטא כו' ר"ל שיעשה תשובה בחרטה גמורה ויטהר שבע מדות כנ"ל : כל הנוגע במת

בנפש אדם כו' את משכן ה' עמא' פירש"י ונכנס למקדש למשכן בטומאה ובודאי התורה היא חמדות וכל עת וזמן הזה שאין לנו ביהמ"ק איך יוכל להיות שיטמא ובודאי התורה מרמז כי האדם הוא משכן לה' אחד ובאס יטמא מחשבותיו ומעשיו ויעש הכל לש"ש בודאי הוא כלי מוכן לשחית בו השכיני והוא עלמו המשכן כמס"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכו' כחוק אדם תמש וכמאמר הכתוב היכל ה' המה זה כל הנוגע במת כנ"ל שטמא במחשבותיו ומעשיו וזהו את משכן ה' טמא שטמא א"ע שהוא משכן ה' ולא יכול לשחית בו השכינה' וזהו ונכרתה הנפש ההוא מ"ה"ל שאלו לו חלל לעוה"ב בה' אחד שהוא אלפי ישראל : עוד טומאתו ר"ל שעיבר' גוררת עבירה לא די שהוא עושה פ"א רק שהוא כופל עבירות כעבות עגלה חטאה' זאת התורה אדם ימות באוהל נראה לפרש ע"ד דאיתא בגמ' אין התורה מחקימת אלא במי שממית עלמו עליה' ר"ל שהמית את עלמותו ואומר שהכל הוא מאת הקב"ה כי הוא הנותן שכל ובינה לעבדו' וזהו אדם כי ימות באוהל' דהיינו שאינו עושה מכה אדם רק יודע שהכל בא מאת הקב"ה הוא באוהל ה' וכל אשר באהל יטמא שבעי ימי' ר"ל כי האדם שמחזיק עלמו ללדיק ועובד ה' כאילו הוא רק לה' : וזהו אשר באוהל יטמא שבעת ימים ר"ל שבעת המדות ולריך לתקנס : וכל כלי פסוק אשר אין למיד פחיל עליו עמא הוא ר"ל מי שהוא מדבר כל מה שחושק ואין לו מחסוס לפיו ובודאי לא ימלט שאינו מדבר לש"ר ורכילות וניבול פה' וזהו וכל כלי פסוק שפיו פתוח לדבר דברים בטלים' אשר אין לו למיד פחיל עליו : ר"ל שאין לו מחסוס לפיו עמא הוא בודאי אדם כזה עמא הוא שמדבר לש"ר ורכילות וניבול פה כנ"ל' וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב נראה לפרש בצירוף הפ' איש חרבו על ירכו ש"ר לחגור חרבו של מלאך המות אם מסיתו לדבר עבירה חס איש חרבו ש"ר לחגור חרב של מלה"מ' על ירכו ר"ל אם מסית לו היצר לחמדה רעה לפגוש בריתו ח"ו ואם לאו יזכור לו ויס המיחס' וזהו בחלל חרב' ר"ל שעושה חלל ואינו זוכר בתורה של מה"מ על ירכו אלא פוגם בצריתו ח"ו : או בעלם אדם ר"ל שה"ה"ר מראה לאדם שהוא עובד ה' ומביאו לידי גאון : או בקבר' ר"ל שלפעמים ה"ה"ר מפילו לידי עלצות ומרה שחרס הרי אתה מלא פשעים וא"א שתהיה עובד ה' כל ימך' וזה אינו רק תחבולות ה"ה"ר להדיחו מה' שלא יוכל לעבוד מחמת גאון או עלצות ובודאי אדם כזה הסולך בעלת ה"ה"ר יענה שבעת ימים כנ"ל רק בחמת לריך האדם להתבונן אם ה"ה"ר מפילו לעלצות שבודאי אמת הוא שאני מלא פשעים איך אני רואה לעבוד את ה' מעתה ולשוב בתשובה ובודאי וד פשיטה לקבל שבים וימחול לי על הכל אמן :

במדרש

תחומא' מי כהכנס יודע פשר דבר כהכנס זה הקב"ה יודע פשר דבר שפי' התורה למען שנאמר חכמת אדם תאיר פניו' אמר ר"י גדול כוון ש יבאיש שמדמים דמות גבורה של מעלה ללורה אדם שנאמר ואשמע

נילה אחס במקורם אבל משה רבינו ע"ה בגדל כמו המסך
 ה"ג מדות ב"ה כמו שאנו אומרים כהודעת לעניו מקדש וכן
 כחוב בחורחך שהחורה הוא דיוקן אדם ברמ"ח מ"ע ושם"ס
 מצות ל"ח : וירד ה' בענן ויתלב עמו שם היינו שנתילב
 כביכול עם ה"ג מכילין דרמתי שם כדיוקן אדם ואמת כמו
 שהסיר רשבי ע"ה באדרה קדישא רבא : שכל מי שעושה
 איזה פירוד חלילה בין עתיקא ל"ה : כי הכל יחוד גמור
 אפס לפי מדות העבודה מעמו ב"י ממשיכין אותיות' בהחלות
 כביכול להשפיע להעולת' ויש עוד לומר גדול כוחו של נביאים
 כי כשמאזין ה"ג מכילין קדמאין במדות האד"ס שחס ט'
 מדות וממנו לכ"י שנק' ו' מדות כמבואר בזווגת ברכת
 כהנים עולה כ"ח וסיינו שאתרו שמדמים דמות גבורה שלמעלה
 ללור"ת אד"ס כי נק' בחי' זו דמות אדם וסיינו אומרים ז"ל
 לורת אדם שנאמר ואשמע קול אדם כי מדת מלכות נק' שמיעה
 כמלך שמוי' למשמעו ומדת ז"ח נק' עשיה : וזוה חבין גודל
 כח ישראל שהקדמו נעשה לשמע וד"ל : ור"י בר"ש אמר
 מהכא ועל דמות הסכא דמות כנראה אדם עליו תלמעלה :
 חסו הראים יותר מבוארת כמ"ש כי השכינה נקרא בשם מראה .
 ל' אספקלריא דכל חזוין' אחזוין : גוים : וחסו מראה אדם
 עליו תלמעלי' דסיינו שמאיר עליו באורות וחס למעלה ממדות
 האד"ס : ועו פניו ישונה שמשנה ממ ה' למדס"ר לכ"י :
 שמהד חלילה לו להרע לשום בריה אפס לשלם לכ"ח כגמולו
 משה רבינו ע"ה בגדל כמו רוב דקתו : ואחריו ר"ע במסירת
 נפשו כמ"ש כל ימי ה"ייתו מלטרע וכו' : ילאו מבחי' אדם שהוא
 בעל ויק לבחי' עליו תלמעלה ככ"ל וכן כל הדיוק' אחרים
 ועוסי דקות ועובדים אותו ימברך בדרך דקס מגלים האורות
 עליונים על המדות : וזה השמות מע"ד למדס"ר : ויש לרמוז
 שמראוי לכ"ח וא' להכין א"ע לפי כמו בשלשים יום אלו קודם
 הפסח בכל האמצעות לעבודתו ית' וללאת כל א' וא' ממלרים :
 ואפשר זה כוונת חז"ל שאלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח
 שלשים יום : כי הלמד' נקרא מגדל הפורח באויר : כי היא
 גבוה מכל האויות גם ל' הוא תמונת בר' וכ' רמוז ל"י מדות
 מעילא לתת' וי' מדות מתתא לעילא : והו' היא עליו תלמעלה
 ונקראת עטרה שעטרה לו אמו : וע"ה הכנה זו לילאת מלרים :
 וכל לזכות לטור המדות במ"ט ימי הספירה הבע"ל : ואמר ר"י
 דסכנין כו' : אמר משה אס נטמא הכהן במה תסא עטרתו :
 כי בוודאי כל א"ח לפי רוב קדושתו חלילה פגמו יותר גדול
 ולא השבוי' באותו שעה כי בוודאי לכל זמן ועת לכל חפץ תחת
 השמים : וכל מצות החורה נתגלה כל דבר בזמנו : ולא היה
 מקום החגלות לפי פרה אדומה עד שנתכרכמו פניו של משה
 וע"י לערו וכרכוס פניו זכה שיחגלה הטורה : ואמר לו הקב"ה
 ולקחו לטמא הידוע ואפשר לרמוז ע"פי מה שפסק המג"א בהל'
 ר"ה שלא יאמרו לחיים בפסח שמשמע לא : וזה הרמוז לטמא
 לשון ל"ח טמא : ר"ל מה שאמרתי לך לא יטמא אס נטמא
 ולקחו מעפר שרפת הטמא ונתן עליו פיס חיים אל כלי' כי
 כלי' הוא ר"ת כ"הן ל"ו ישראל ומשיכו עליהם מים חיים
 עליונים

קול אדם : ור"י ב"ר סימון אמר מהכא ועל דמות
 כמראה אדם : ועו פניו ישונה שהוא משנה תמס"ד
 לבי' אר"י דסכנין בשם ר"ל כו' כיון שהגיע לפסוק
 אל הכהניט אמר משה לפניו רבש"ע אס נטמא הכהן
 לא עטרתו : לא השיבו באותה שעה נתכרכמו פניו של
 כיון שהגיע לפי פרה אדומה כו' : ולא השיבותך . וזה
 ונקחו לטמא כו' : ובמשנה תס' יומא אר"ע אשריכס
 מ' אחס מטשרים ומי מטשר אחכס אביכס שבשמים
 ע"כ מ"ס טהורים : מה מקום מטשר' הטמא'ס
 מטשר את ישראל : הנה ידוע גודל' החעלמות
 שאין באפשרי לשום נברא להשיבו ולא לליירו בשום
 אדם אדם : אפס מרזנו הט"ב והששט לברוח עולמו
 דמתמוצעין ליה כמ"ש בראשית כו' כביכול הנביל עלמו
 והגם שנס חמתו ית' ומחשבתו א"ח להשיב :
 ע"ה הנש"ב באפס מה יוכל להיות א"ח' השנה כמ"ש על
 רבינו ע"ה ותחברו מעט מאלהים : מ"ט שערי בינה
 וע"כ נקרא מ"י דקיימ' לשאלה : וע"י השערי
 להשיב בני' עלי' כמשה רבינו ע"ה ור"ע וחבריו
 נביעו דכמתח' חסו הפי' אר"ע אשריכס ישראל
 אחס מטשרים ומי מטשר אחכס אביכס שבשמים
 כלל ישראל שאינם יכולי' לעלות כיכ למעלי' עליונה
 עכ"ז נמשך הארת החכמה דסיינו אביכס : ע"י השמים
 חקתי עליכס מים טהורים וחסו כונת המקום : כי
 אהיה במילוי' הסיון וכל ד' ג' קוין וכל קו הוא
 ד' הסיין לד' רוחות המקום סס ל"ו והו"ד
 ע"ה דמילוי' ובתוך הו"ד האדם הכלול מ"ק וסס
 נגד מ' יודיין כ"ל : חסו חקתי שמאזין הת'
 ונשארס נכנס ונחעלס במקום כעובר בבטן אמו נולד
 וזה כוונ' המקום (עוד מלאחי העתק בכ"י
 הו"ד הסתי' בחיקוי' תיקון י"ע ח"ל וכו' מיחידים נשמחיו
 ועולין עם הוא' למקום ומקבלין טורה ממ' סא' :
 מילוי' יודיין מימי החסדים ומקבלין שפע מהאל"ף
 הרומז לפלא עליון ומשם מקבלין בחילוק ג' דיודיין דרך
 דל"ף לספוך הכל לטובה ויתר הכוונה א"ח אלא מפה
 וכן זה השם נק' מקום גימ' כ"ף שהוא מתקף לכל
 שבו"דן שכולל ע"ב כלללין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובאל"ף
 אה"ה כלללין כל מילוי' אה"ה ועיין בשם נחל דשבת)
 מים טהורים הוא המשכת החכמה מתגלה ע"י הבינה
 מי כהכס ע"י מ"י יכולין להשיג קלת מהחכמה :
 ודע פשר דבר שפירש החורה למשה כי כל פשר הוא
 מלמעלה חסו בחי' משה דע"ת המכריע שהמתיק תמיד
 בחסדים ע"י הרחמים : ול"א ר"י גדול כוחו של נביאים
 דמים דמות גבורה שלמעלה ללורת אדם : כוחו של נביאים
 ה"ג מכילין דרמתי על ישראל כי הגם שתיכס ב"כ
 מכילין דרמתי ברמזים יותר גדולי' עכ"ז תיכס

ק"ד

למקדס
 כל עת ו
 יטמא ובו
 ובאס יט
 מוכן לש
 לקדש וט
 המס
 שיו חסו
 יכול לש
 שאין לו
 טומאתו
 י"ח רק ש
 ה' אדם
 ח"ן התור
 שמת
 הנותן
 שאינו עו
 באוכל
 שמחוק
 באוכל י
 ל כלי
 ח מדני
 שאינו מד
 שפי פתו
 ו : ר"ל ש
 הוא שמ
 פי הדר
 ריבו ש
 רה חו
 ל אס מ
 יכור לו
 זכר כר
 בעל א
 לדי גא
 מרה שח
 ימך : ו
 עבוד מ
 אה"ר י
 אס הלי
 פשע
 ובודאי
 חסו :
 י"ב כה
 זורה ל
 ל כוח
 אדם ש
 שמע

עליונים שרשי כל"י ובה יומתקו הדינים : כמ"ש ועו פניו
 ישונה הוא משנה בהתחלפות היום בנ"ס וימשיכו האורות
 עליונים בל"ע הנקרא משנה למלך ואותיות ש"ה היא נקרא'
 מלכות המקבלת כל השפעות קדושת וכל הטובות להשפיע לבית
 ישראל :

עוד

במדרש ר"ה אמר תרתי חין כל הגליות מתכנסות אלך
 בזכות משניות שנא' גם כי יחנו בנזים עתה אקבלם
 כו' ובכל מקום מוקטר מונש לשמי וכי יש מנחה כו' אלא זו
 משנה שמואל אמר ואם נשלמו כל לורות הבית וכי יש עד עכשיו
 לורות הבית אלא הואיל ועוסקים בו כאלו בוים אותו ע"כ
 קרא לימוד המשניות בלשון יתנו לשון תנאי כי הגם שנפלו נילוי'
 קדושה בטומאה חלילה אינו כ"א בדרך תנאי וע"י הלימוד ועסק
 המורה מבררים נ"ק מתוך הטומאה זה עתה אקבלם כי
 הברורים נק' קיבוץ גלויות ואמר עוד מוקטר מונש לשמי
 היינו שיקשרו אחס בשמי ע"י לימוד המורה ושמואל אמר וכי
 יש לורות הבית כו' כאלו אחס בזנים כי כל עבודתינו בלימוד
 המורה ועשיית המצות ובפרט בעבודת הלב היא חפלה להאיר
 לורת הבית ולקשטה בכל המדות והוא באמת בניינה שב"י
 בזוין אותה עד שזכה לייחודה א"י יחוד עולם וגם עכשיו מריקי'
 מים חיים עליהם והם נקראים שורו טלא כי טל הם אותיות
 ט"ת למ"ד ושורו טל המילוי בית תמי"ד כי זולת עושי ראונו
 א"א קיום העולם והם (ע"ה) בית תנ"ה ג' מילוי אה"ה
 להתחיק הסו"ד ולעמיד יהיה הטל בשלימות (והגית') הוא ר"ת
 ל"דקחך ת"מיד ג"מלס והוא שם הנל"ה כי יומתק הסו"ד וישתחוה
 עס הנל"ה והוא הנקרא טל של תחיה כי אז יתבררו כל הני"ק
 במהרה בימינו :

פרשת פקודי

ויביאו

אח המעשן במדרש הס"ד לאנה וראנה בנות ליון
 בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחה
 לבו בניס המלוינים לי ע"י ח"ה בעטרה כו' מה העטרה מלויירת
 כו' אר"י חזרתי על כל הנקרא כו' . רש"י שאל את ר"א ברי'
 מהו בעטרה כו' ח"ל הן משל למלך שס"י לו בת ימדה והיא
 מחבבה ביותר עד בקראה בחי אחותי אחי כו' : עמד רש"י
 ונסקו על ראשו ביום חתונתו על היס וביום שמחה לבו בחוה"מ
 ר"א ביום חתונתו במעשן וביום שמחה לבו בבין בה"מק כו'
 ע"ש : במד' שיר השירים דודי לי ואני לו כו' הוא לי לאלהים
 ואני לו לאומה הוא לי לאלהים חכמי ה' חלשיך ואני לו לאומה
 שנא' ולאומי חלי האזינה הוא לי לאב שנאמר כי אחת אבינו
 כי הייתי לישראל לאב ואני לו לבן בני בכורי ישראל בניס אחס
 הוא לי לרועה שנא' רועה ישראל האזינה ואני לו ללאן שנא'
 ואחנה לאני כו' הוא לי לשומר שנא' הגה לא ינום כו' ואני לו
 לכרם שנא' כי כרם ה' לבאות בית ישראל הגם כתיב ביום
 החודש הראשון תקים אח המעשן כו' כי ידוע שאמתת מליחותו
 א"א להשיג לשום נכרה ודבר זה ידוע לכל הנבראים גם השכליים

שאין באפשר להשיג שום ענין מעלתו ית' ולית לי ליון
 בשום אות והוא בלי תחלה וסוף והעולמות כולם הם בגבול
 וסוף ושיעור אכן כשעלה במחשבתו ית' לחדש עולמו כדי שיהי
 ברוחם שיכירו מלכותו והגם שבאמת העליונים עובדין אותו ית'
 בחלית השלימות כפי רוב שכלם מ"ע עיקר חידוש עולם לא
 ה' כ"א בשביל עושי ראונו זרע קודם מלכות' בעולם השפל מלך
 מכל מיני הכל ורעות רוח וזה אמר שהמע"ה ה' אמר לשבון
 בערפל רומז לעוה"ז המלא מכל מיני חמדות ותאוות מגונות
 ובחשכה ממש יתהלכון ושם מבררים בני' ידירי' אהבתו ויראתו
 ושאר מדות טובות לעבודתו ית' והם משכנו ובית שכינתו ית'
 לו"א ה' בחכמה יסד ארץ במחשבתו הקדומה בשביל בני' וזה ה'
 החייסדות המשכן וכל כליו כידוע מזוה"ק ומשאר ס"ק וזה
 פי' ביום החודש הראשון כמו שס"י התחדשות הראשון במחשבת
 הקדומה תקים את המעשן שיהי' בית שכינת ויעד אליו ית'
 כאשר ה' במחשבתו ונכון כסאו מאז כן האמת כמ"ש מעשה ית'
 להתפאר כי כפי ישראל מבשרין מעשיהם ככה מגבילים אותו
 ית' כידוע וזהו פי' בניס מלוייני' לי כחותם שוקע שנתם בו
 חותם בולט ככה כפי הציון שהם עושים כן מלויינים אותו
 להשפיע להם כל מיני טובות מחמת שהם בין אור' וזהו פי'
 הוא לי לאלהים שנא' חכמי ה' חלשיך היינו שהוא ית' מתהוה
 בעולמו לפי הכשרת מעשיהם והיינו חלשיך ממש לפי בחינת
 ואני לו לאומה שנא' ולאומי חלי האזינה כי כשישראל מטיס
 אזנס לתורתו ולמלותיו כביכול ע"י נעשה בחי' אורין קדישין
 למעלה וכביכול נעשה חידוש מוחין להשפיע להם רב טובו יותר
 ויותר וכל ראונו ית' להשפיע להם כל מיני טובות ע"פ עבודת
 האדם והיינו הוא לי לא"ב הוא לשון ראונו ואני לו לבן בכורי
 ישראל' והיינו מדרגה עליונה' אכן כשהם אינם כ"כ במדרגה
 גדולה אז הם בבחי' אה"ה בנימ' ואח"כ והם בבחי' לאן מוסב
 כלאן יוסף והם במדרגת' עקב כמ"ש לאי' לך בעקב"י הלאן הוא
 אותיות יעקב שאין יכולים לקבל במדרגת בן : ועכ"ז הוא ללם
 לרועה כאמת המרעה ומניקה את בנה כשהוא בימי יניקה :
 והנה אמרו בזוה"ק דר"ס חינוך שופרא דאתתא והאמת שהגם
 שכפי הנראה אי אפשר שנתגלה הדרים אמנם כשהוא לריכה
 לפרנס ולהניק את בנה ומוכרתם לנלות דריה ע"י זה נושאת חן
 בעיני בעלה שמגדלת לו בניס לעשות נח"ר לפניו ית' : ובפרט
 עפ"י מה שאמרו בזוה"ק ע"פ פוסיה ביום ההוא ילאו מים חיים
 מירושלים ששם מתמלא פה החינוך ומחזר החלב לפומא דאמתא וש
 לה תענוג גדול מזה . וכ"ז הוא כשכתיבוק הוא בריא ומק
 ועולה בתוקפא דאמתא כאשר ישא החומן את היונק משא"כ
 כשהחינוק הוא ח"ו חולה וא"א להשיאו על ידיה ולריכה להרפין
 עלמה עליו בעת הנקתו . ואז א"א שיהיה התענוג הג"ל כי
 לא יגיע בדרך זה החלב החוזר מפיו לפי' על צד הטבע חסו
 נקרא בחי' אמת רביעא על בנין ולכן עתה עכ"פ מהראשון
 להכשיר מעשים להיות עכ"פ במדרגה הא' בבחי' יניקה של
 ילטרבו לבחי' אס רביעא על בנין אמנם יש מדרגה יותר גדולה
 מכל זה כשישראל הם בבחי' השלימות ועושים נח"ר לפניו כמ"ש
 ישראל

הוא מפרנסין לאביהם שבשמים ואז הם בנח"י כר"ס רומזו
 ויש הוא לי לשומר ואני לו לכרם ובח"י זו נקראה ח"ס
 כענין שיהא מפרנס בנה וזהו בעטרה שעטרה לו אמו
 וזהו אמרם לא זו מחבבה עד שקרא' בתי סיינו שאינו קורא
 בשמה וזהו נק' בח"י סיינו ב"ת יו"ד כמ"ש אחי מלכנו
 לבנוין הוא ליב נון שאז ה' כביכול כנסת ישראל בבחי'
 הסמות עמו ית' וכן אח"י הוא את יו"ד כי במחשבתו ית'
 יו"ד המילוי הוא יו"ד ואח"כ לא זו מחבבה עד שקראה
 סיינו התנלות ולא זו מחבבה עד שקראה אמו שכביכול
 בס וסנה הדיקים הגדולים כשאומרים תורה דיבורם

עושה רופס נמלא כשיגלי ר"ח בר"י הדבר הזה נעשה באותם
 הדיבורים מרכבה למדה זו של עטרה שעטרה לו עמו לכך
 עמד רשב"י ונשקו על ראשו שירבק א"ע במדה זו והבן ביום
 שמחת לבו באוהל מועד כי הנה אמרו בזה"ק שביכול הרצון
 שם נשיקין דרמימותא והנה סדר הנשיקין בשירת הים הוא
 תחלת חיתון ונשיקין לכ"י עושה פלא וקודם סמיכת גאולה
 להחפלה על שפת הים לשון שפה הם מכ"י אליו ית' והם
 נשיקין קודם היחוד ובשעת תפלה שמ"ע הם נשיקין בשעת היחוד
 ובז"ס הנערה בא"ס כו' כל אשר תאמר יתן לה באחרונות
 נשים שלום וזהו שמחת לבו להשפיע כל טוב :

נשלם ספר שמות בעזר הבורא האמת :

ספר ויקרא

ויקרא אליו . במד"ר בקנה הפסיק אליו בין קריאה לדבור
 באוהל מועד אין כאן הפסקה בסנה משל למלך
 על עבדו ולזה נקראו בביית האסורין כשהוא מלא
 השליח אינו מלאה אלא מבחון אבל באוהל מועד כשהוא
 מלא בבניו וב"ב שמחים כשהוא מלאה את השליח אינו מלאה
 אלא מבטיים כמו שהוא מושיבו בין ברכיו וכיד אדם על בנו
 כה תאמר ויקרא אל משה כו' הנה הבורא ית' וית' מדרכו
 הרע לרעים ולטובים נמלא כשהוא לזוות למשה ללקות את
 ית' על שעבר ראונו ית' עכ"ז הוא נק' אוי מבחון כי הוא
 ית' חלוני כביכול אליו ית' . וע"כ נגלה אליו במה ולכן הפסיק
 אליו הוא ביו"ד וא"ו כי הוא מורה על גילוי מדה במדה .
 מח"כ כשהוא שמח עם בניו וב"ב כביכול מפשיט א"ע כמלך
 המשיט עלתמו מכל מלבישו בפני בניו וב"ב ולא נאשר עליו כ"א
 ע"כ דק ע"כ לא כתיב אליו כי אם א"ל המורה על חסד
 הפשיט והבן :

אם זקנים הם חביבין הם אם נערים הם נעפלה להם ידות
 דח"י רשב"י כו' אף לעמיד לבא הקב"ה חולק כבוד לזקנים
 ה"ד וחסרה הלבנה ובושה החמה וכח"ב ונגד זקניו כבוד
 כו' עמיד הקב"ה למנות לו ישיבה של זקנים משלו כו' ונגד
 זקניו כבוד ע"ש מה מאד נמרצו אמרי יושר חז"ל בדקדוק לשונם
 הקדוש שאמרו כביכול שהקב"ה נקרא ראשון כי א"למלא תקרא
 כתוב אני ראשון א"ל לכנותו ית' בשם ראשון כי עלמותו הפשוט
 בלי סוף ובלי גבול ואין לו שום התייחסות עם הברואים אכן
 מהיות ראונו ית' לברוא עולמות בשביל עושי ראונו שנק' ראשית
 בנין דישתמודעין ליה עלה במחשבתו לפניו ית' להאמנם כביכול
 במדות ולהקרא בשם ראשון וזהו אומרים ז"ל כביכול הקדוש ב"ה
 ר"ל הקדוש שהפריש עלתמו כביכול ממהותו בלי סוף ובלי תכלית
 להקרא בלירופי שמות הקדושים לפי עבוד' עושי ראונו ולשכון
 בתיכם כביכול מלד שהם בעה"ז בגודל היל"ר ועכ"ז הם עונדים
 אותו ית' וזהו פי' ועשו נקרא ראשון שנה' וילא ה"אשון אדמוני
 האדום הוא כח מניבל בלי התפשטו' כ"ז ה"י במחשבתו ית' כמ"ש
 יתרון לחכמה מן הסכלות : ולזה היה עליית הרצון לפניו ית'
 למדש העולמות וזהו השבח מוכתר בכתר עליון כי כתר הוא
 מלשון כתר לי זעיר לשון המתנה כביכול ממהותו והוייתו ית'
 למחשבת בריאת עולמות והרצון רבוק באין סוף וזהו מוכתר
 בכתר עליון כדי שלא יעלה על הדעת חלילה שהעולמות מלד
 שהם בגבול הם אינם דבקים בו ית' לזה גילו לנו חז"ל שהאין
 סוף רבוק בהרצון ולזה עיקר הדביות וחיות כל העולמות
 בו ית' ואין שום דבר יולא בכל העולמות מרשותו ית' וזהו
 ואני אחרון כביכול אפי' עשו וכוחותיו אינם כ"א תחת רשותו
 ית' וכן עלתה במחשבתו לפניו ית' כדי שיהא יתרון האור מחוך
 החושך ע"י טהרת עושי ראונו מדותיהם ככה ממשיכים אותו
 ית' במדות ולירופים קדושים ח"ש ביו"ד מועד לכל חי כי הם
 בית וועד אליו ית' הנקרא כל חי וזהו ובמאמר קדישין שאלתא
 מלשון

לפרשת החודש

חודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם במד"ר
 הקב"ה נק' ראשון שנאמר אני [ראשון ואני]
 יתרון ליון נק' ראשון כו' עשו נק' ראשון וילא הראשון אדמוני
 לא הקב"ה כו' ד"א אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבון העולם
 יתמי אחת עושה את המעודות שכן כתיב בגזירת עירין פתגמא
 נאמאר קדישין שאלתא אמר להם אני ואתם מסכים וכו' :
 אז עוד אלא אם בקשתם לעבר שהנה הריני משלים עמכם
 לא כתיב החודש הזה לכם . עוד במד"ר ויהי ביום השמיני
 נח משל לאהרן ולבניו ולזקני ישראל . אר"ע נמשלו ישראל
 שוף מה העיקר אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אינו יכולים
 לשוט דבר חוץ מזקניהם . א"ר ר"י בן חלפתא גדולה זקנה